

Dziennik Urzędowy L 286

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 52

31 października 2009

Spis treści

I Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa

ROZPORZĄDZENIA

- ★ **Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1005/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową ⁽¹⁾ 1**
- ★ **Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1006/2009 z dnia 16 września 2009 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 808/2004 w sprawie statystyk Wspólnoty dotyczących społeczeństwa informacyjnego ⁽¹⁾ 31**
- ★ **Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1007/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie handlu produktami z fok ⁽¹⁾ 36**

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

I

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (WE) NR 1005/2009

z dnia 16 września 2009 r.

w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową

(wersja przekształcona)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 175 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 2037/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 czerwca 2000 r. w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową ⁽³⁾ zostało kilkakrotnie znacząco zmienione. Ze względu na konieczność dalszych zmian rozporządzenie to powinno zostać przekształcone w celu zachowania jego przejrzystości.
- (2) Potwierdzono, że utrzymująca się emisja substancji zubożających warstwę ozonową wywołuje znaczące szkody w warstwie ozonowej. Istnieją jasne dowody na zmniejszenie zawartości substancji zubożających warstwę ozonową w atmosferze i obserwuje się pewne wczesne oznaki odbudowy ozonu w stratosferze. Niemniej jednak odbudowa warstwy ozonowej do poziomu stężeń sprzed 1980 r. nie nastąpi przed połową XXI wieku. Dlatego zwiększone

promieniowanie UV-B wynikające ze zubożenia warstwy ozonowej nadal stanowi poważne zagrożenie dla zdrowia ludzi i środowiska. Jednocześnie większość tych substancji ma wysoki współczynnik globalnego ocieplenia i należy do czynników przyczyniających się do wzrostu temperatury na naszej planecie. Dlatego istnieje potrzeba podjęcia dalszych efektywnych środków mających na celu ochronę zdrowia ludzkiego i środowiska przed niekorzystnym wpływem spowodowanym takimi emisjami oraz uniknięcie ryzyka dalszego opóźnienia odbudowy warstwy ozonowej.

- (3) W świetle odpowiedzialności za środowisko oraz wymianę handlową Wspólnota, stosownie do decyzji Rady 88/540/EWG ⁽⁴⁾, stała się stroną Konwencji wiedeńskiej o ochronie warstwy ozonowej oraz Protokołu montrealskiego w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową (zwanego dalej „Protokołem”).
- (4) Wiele substancji zubożających warstwę ozonową to gazy cieplarniane, ale nie są one kontrolowane na mocy Ramowej konwencji ONZ w sprawie zmian klimatu oraz protokołu z Kioto, przy założeniu, że Protokół spowoduje stopniowe wycofanie substancji zubożających warstwę ozonową. Mimo postępów poczynionych w ramach Protokołu, nadal należy zakończyć stopniowe wycofywanie substancji zubożających warstwę ozonową w Unii Europejskiej i na świecie, pamiętając przy tym, że w chwili obecnej wiele substancji alternatywnych dla substancji zubożających warstwę ozonową ma wysoki współczynnik globalnego ocieplenia. Należy zatem zmniejszyć do minimum i wyeliminować produkcję oraz stosowanie substancji zubożających warstwę ozonową wszędzie tam, gdzie dostępne są osiągalne z technicznego punktu widzenia alternatywy o niskim współczynniku globalnego ocieplenia.

⁽¹⁾ Dz.U. C 100 z 30.4.2009, s. 135.

⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 25 marca 2009 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 27 lipca 2009 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 244 z 29.9.2000, s. 1.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 297 z 31.10.1988, s. 8.

- (5) Dodatkowe środki w celu ochrony warstwy ozonowej zostały podjęte przez strony Protokołu, ostatnio podczas spotkania w Montrealu we wrześniu 2007 r. i w Ad-Dausze w listopadzie 2008 r. Konieczne jest podjęcie działania na poziomie wspólnotowym w celu spełnienia zobowiązań Wspólnoty wynikających z Protokołu, a w szczególności w celu wdrożenia przyspieszonego wycofywania wodorochlorofluorowęglowodorów, z należyтым uwzględnieniem ryzyka wprowadzenia substancji alternatywnych o wysokim współczynniku globalnego ocieplenia.
- (6) W następstwie zaniepokojenia wyrażonego w sprawozdaniu Zespołu ds. Oceny Naukowej z 2006 r., związanego z przyspieszonym wzrostem produkcji i zużycia wodorochlorofluorowęglowodorów w krajach rozwijających się, strony Protokołu przyjęły w 2007 r., na 19. Spotkaniu Stron, decyzję XIX/6 przewidującą plan przyspieszonego wycofywania wodorochlorofluorowęglowodorów. Zgodnie z tą decyzją data zaprzestania produkcji powinna zostać przeniesiona z przewidzianego 2025 r. na 2020 r.
- (7) Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 2037/2000 od 2010 r. pierwotne wodorochlorofluorowęglowodory nie mogą być już stosowane do konserwacji lub serwisowania istniejących urządzeń chłodniczych i klimatyzacyjnych. Aby zminimalizować ryzyko nielegalnego stosowania pierwotnych wodorochlorofluorowęglowodorów jako materiału poddanego recyklingowi lub zregenerowanego, do konserwacji lub serwisowania powinien być stosowany jedynie materiał zregenerowany lub poddany recyklingowi. Odsprzedaż wodorochlorofluorowęglowodorów poddanych recyklingowi powinna być zakazana, a wodorochlorofluorowęglowodory poddane recyklingowi powinny być stosowane wyłącznie, gdy zostały odzyskane z tego rodzaju urządzenia i tylko przez przedsiębiorstwo, które przeprowadziło lub zleciło odzysk. Ze względów dotyczących spójności wyłączenie to powinno mieć zastosowanie również do pomp ciepłych.
- (8) W świetle szerokiej dostępności technologii i substancji alternatywnych umożliwiających zastępowanie substancji zubożających warstwę ozonową w niektórych przypadkach właściwe jest wprowadzenie surowszych środków kontroli niż przewidziane w rozporządzeniu (WE) nr 2037/2000 oraz surowszych niż zawarte w Protokole.
- (9) Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 2037/2000 produkcja i wprowadzanie do obrotu chlorofluorowęglowodorów, innych całkowicie fluorowcowanych chlorofluorowęglowodorów, halonów, tetrachloru węgla, 1,1,1-trichloroetanu, wodorobromofluorowęglowodorów, bromochlorometanu i bromku metylu zostały wyeliminowane, a wprowadzanie do obrotu tych substancji oraz produktów i urządzeń zawierających te substancje jest w związku z tym zakazane. Obecnie należy również stopniowo rozszerzyć zakaz stosowania tych substancji na konserwację lub serwisowanie tego rodzaju urządzeń.
- (10) Nawet po całkowitym wyeliminowaniu substancji kontrolowanych Komisja powinna pozwolić, pod pewnymi warunkami, na ich stosowanie w drodze wyjątku do nieodzownych zastosowań laboratoryjnych i analitycznych. Decyzja X/14 podjęta przez strony Protokołu ustanawia kryteria przyznawania wyłączeń na te zastosowania. Komisja powinna być uprawniona do określenia warunków dotyczących nieodzownych zastosowań laboratoryjnych i analitycznych. Aby uniknąć zwiększenia ilości substancji stosowanych do tych celów, producenci i importerzy nie powinni mieć możliwości znacznego zwiększenia ilości wprowadzanych do obrotu. Do niniejszego rozporządzenia należy włączyć przyjęte przez strony szczegółowe warunki dotyczące wprowadzania do obrotu substancji przeznaczonych do tych zastosowań, tak aby zapewnić ich przestrzeganie.
- (11) Dostępność alternatyw dla bromku metylu uwiadamia się w bardziej znaczącej redukcji jego produkcji i zużycia niż określona w Protokole, a także w decyzji Komisji 2008/753/WE z dnia 18 września 2008 r. dotyczącej niewłączenia bromku metylu do załącznika I do dyrektywy Rady 91/414/EWG oraz cofnięcia zezwoleń na środki ochrony roślin zawierające tę substancję⁽¹⁾ i w dyrektywie 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. dotyczącej wprowadzania do obrotu produktów biobójczych⁽²⁾. Wyłączenie umożliwiające stosowanie bromku metylu do zastosowań krytycznych powinno zostać całkowicie zniesione przy jednoczesnym tymczasowym dopuszczeniu możliwości przyznawania odstępstw w sytuacjach wyjątkowych w przypadku nieprzewidzianego gwałtownego rozprzestrzeniania się szkodników lub chorób, kiedy takie stosowanie w nagłych przypadkach należy dopuścić na mocy dyrektywy Rady 91/414/EWG z dnia 15 lipca 1991 r. dotyczącej wprowadzania do obrotu środków ochrony roślin⁽³⁾ i dyrektywy 98/8/WE. W takich przypadkach należy przewidzieć środki mające na celu minimalizację emisji, takie jak stosowanie nieprzepuszczalnych folii w przypadku fumigacji gleby.
- (12) W świetle rozporządzenia Komisji (WE) nr 2032/2003 z dnia 4 listopada 2003 r. w sprawie drugiej fazy 10-letniego programu pracy określonego w art. 16 ust. 2 dyrektywy 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej wprowadzania do obrotu produktów biobójczych⁽⁴⁾, w którym zakazano stosowania bromku metylu jako środka biobójczego od dnia 1 września 2006 r., a także decyzji 2008/753/WE, w której zakazano stosowania bromku metylu jako środka ochrony roślin od dnia 18 marca 2010 r., stosowanie bromku metylu do celów kwarantanny i zastosowań przed wysyłką powinno być również zakazane najpóźniej od dnia 18 marca 2010 r.

(1) Dz.U. L 258 z 26.9.2008, s. 68.

(2) Dz.U. L 123 z 24.4.1998, s. 1.

(3) Dz.U. L 230 z 19.8.1991, s. 1.

(4) Dz.U. L 307 z 24.11.2003, s. 1.

- (13) Artykuł 2F ust. 7 Protokołu wymaga, aby strony podjęły starania zmierzające do zagwarantowania, że stosowanie wodorochlorofluorowęglowodórów ogranicza się do zastosowań, w których przypadku nie są dostępne substancje oraz technologie bardziej przyjazne środowisku. W świetle dostępności substancji alternatywnych oraz technologii zastępczych wprowadzanie do obrotu i stosowanie wodorochlorofluorowęglowodórów oraz produktów i urządzeń zawierających wodorochlorofluorowęglowodory lub od nich uzależnionych może być w dalszym ciągu ograniczane. Decyzja VI/13 podjęta przez strony Protokołu stanowi, że ocena substancji alternatywnych dla wodorochlorofluorowęglowodórów powinna brać pod uwagę takie czynniki, jak: potencjał niszczenia ozonu, wydajność energetyczną, potencjalną łatwopalność, toksyczność, współczynnik ocieplenia globalnego oraz potencjalny wpływ na efektywne stosowanie oraz stopniowe wycofywanie chlorofluorowęglowodórów i halonów. Strony stwierdziły w tej decyzji, że kontrola wodorochlorofluorowęglowodórów wynikająca z Protokołu powinna być znacznie zastrzeżona w celu ochrony warstwy ozonowej i odzwierciedlenia dostępności substancji alternatywnych.
- (14) Środki kontroli odnoszące się do produktów i urządzeń zawierających substancje kontrolowane powinny zostać rozszerzone na produkty i urządzenia uzależnione od tych substancji, tak aby zapobiec obchodzeniu ograniczeń nałożonych na mocy niniejszego rozporządzenia. Dzięki dodatkowemu uwzględnieniu produktów i urządzeń, których budowa, stosowanie lub właściwe działanie wymaga obecności substancji kontrolowanej, wyeliminowana zostaje potencjalna możliwość wprowadzenia do obrotu, przywozu lub wywozu produktów lub urządzeń, które nie zawierają w danej chwili substancji kontrolowanych, ale które musiałyby zostać ponownie napełnione w późniejszym terminie. Ponadto wyłączenia dotyczące produktów i urządzeń wyprodukowanych przed wejściem w życie środków kontroli powinny zostać zlikwidowane, ponieważ nie są one już istotne i mogą wiązać się z ryzykiem nielegalnego wprowadzania do obrotu lub handlu.
- (15) Nie należy przywozić substancji kontrolowanych oraz produktów i urządzeń zawierających substancje kontrolowane lub od nich uzależnionych z państw niebędących stronami Protokołu. Ponadto wywóz produktów i urządzeń zawierających wodorochlorofluorowęglowodory lub od nich uzależnionych po wejściu w życie zakazu stosowania tych produktów i urządzeń lub stosowania substancji kontrolowanych do ich konserwacji lub serwisowania we Wspólnocie powinien zostać zakazany w celu uniknięcia gromadzenia tych substancji w krajach, w których nie są dostępne odpowiednie instalacje do niszczenia.
- (16) System licencji dotyczący substancji kontrolowanych obejmuje autoryzację wywozu substancji kontrolowanych w celu poprawy monitorowania i kontroli handlu substancjami zubożającymi warstwę ozonową oraz w celu umożliwienia wymiany informacji między stronami. Ten system licencji powinien zostać rozszerzony na produkty i urządzenia zawierające substancje kontrolowane lub od nich uzależnione.
- (17) Aby poprawić monitorowanie i kontrolę handlu, licencjonowanie powinno obejmować nie tylko wprowadzanie towarów na obszar celny Wspólnoty w celu ich dopuszczenia do swobodnego obrotu we Wspólnocie, ale również wprowadzanie towarów w ramach innych procedur celnych lub ich przetwarzania lub stosowania pod kontrolą celną. Tranzyt przez obszar celny Wspólnoty, procedury czasowego składowania, składowania celnego i wolnego obszaru celnego powinny być nadal możliwe bez konieczności uzyskania licencji, tak aby uniknąć niepotrzebnych obciążeń dla podmiotów gospodarczych i organów celnych. Wysyłki na lub z terytorium państwa członkowskiego nienależącego do obszaru celnego Wspólnoty lub nieobjętego niniejszym rozporządzeniem, ale objętego Protokołem z racji jego ratyfikacji przez państwo członkowskie, nie powinny stwarzać niepotrzebnych obciążeń dla państw członkowskich w związku z wydawaniem licencji i sprawozdawczością, pod warunkiem spełnienia obowiązków wynikających z niniejszego rozporządzenia i z Protokołu.
- (18) Aby zapobiec nielegalnemu i niepożądanemu handlowi, przed wydaniem licencji na przywóz i na wywóz Komisja powinna mieć możliwość sprawdzenia u właściwego organu kraju trzeciego, którego to dotyczy, czy planowana transakcja spełniałaby wymogi obowiązujące w tym kraju.
- (19) Dyrektywa Rady 67/548/EWG z dnia 27 czerwca 1967 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawodawczych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania substancji niebezpiecznych⁽¹⁾, dyrektywa 1999/45/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 maja 1999 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich odnoszących się do klasyfikacji, pakowania i etykietowania preparatów niebezpiecznych⁽²⁾ i rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin⁽³⁾ przewidują etykietowanie substancji sklasyfikowanych jako substancje zubożające warstwę ozonową i etykietowanie mieszanin zawierających takie substancje. Ponieważ substancje zubożające warstwę ozonową produkowane do zastosowań w charakterze substratów i czynników ułatwiających procesy chemiczne oraz do zastosowań laboratoryjnych i analitycznych mogą być dopuszczane do swobodnego obrotu we Wspólnocie, należy je odróżniać od tych substancji produkowanych do innych zastosowań, tak aby uniknąć przekierowywania substancji kontrolowanych przeznaczonych jako substraty, czynniki ułatwiające procesy chemiczne lub substancje do zastosowań laboratoryjnych i analitycznych do innych zastosowań kontrolowanych na mocy niniejszego rozporządzenia. Ponadto, aby poinformować użytkowników końcowych i ułatwić egzekwowanie niniejszego rozporządzenia, również produkty i urządzenia zawierające takie substancje lub od nich uzależnione powinny być w ten sposób etykietowane podczas serwisowania lub konserwacji.
- (20) Aby ograniczyć uwalnianie substancji kontrolowanych do atmosfery, należy uwzględnić kwestię odzysku zużytych substancji kontrolowanych oraz zapobieganie wyciekom substancji kontrolowanych.

(1) Dz.U. 196 z 16.8.1967, s. 1.

(2) Dz.U. L 200 z 30.7.1999, s. 1.

(3) Dz.U. L 353 z 31.12.2008, s. 1.

- (21) Protokół wymaga składania sprawozdań w zakresie handlu substancjami zubożającymi warstwę ozonową. Dlatego producenci, importerzy i eksporterzy substancji kontrolowanych powinni sporządzać roczne sprawozdania. Aby umożliwić Komisji usprawnienie procedur sprawozdawczych celem spełnienia zobowiązań wynikających z Protokołu i uniknięcia powielania działań w procesie sprawozdawczym, instalacje do niszczenia powinny również składać sprawozdania bezpośrednio do Komisji. Aby zapewnić przestrzeganie zobowiązań sprawozdawczych nałożonych na mocy Protokołu oraz aby poprawić ich praktyczne stosowanie, Komisja powinna być uprawniona do zmiany wymagań w zakresie sprawozdawczości dla państw członkowskich i przedsiębiorstw. Mając na względzie przewidywane opracowanie internetowych narzędzi sprawozdawczych, Komisja w stosownych przypadkach powinna opracować projekty środków mających na celu dostosowanie wymogów sprawozdawczych niezwłocznie po wprowadzeniu odpowiednich narzędzi sprawozdawczych.
- (22) Dyrektywa 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 1995 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych i swobodnego przepływu tych danych⁽¹⁾ reguluje kwestię ochrony osób fizycznych w odniesieniu do przetwarzania danych osobowych przez państwa członkowskie, a rozporządzenie (WE) nr 45/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2000 r. o ochronie osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje i organy wspólnotowe i o swobodnym przepływie takich danych⁽²⁾ reguluje kwestię ochrony osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych przez Komisję, w szczególności w odniesieniu do wymogów dotyczących poufności i bezpieczeństwa przetwarzania danych, przekazywania danych osobowych z Komisji do państw członkowskich, legalności przetwarzania danych oraz praw podmiotów, których dotyczą informacje, dostępu do swoich danych osobowych i ich poprawiania.
- (23) Celem zapewnienia zgodności z wszystkimi przepisami niniejszego rozporządzenia państwa członkowskie powinny przeprowadzać kontrole przy zastosowaniu podejścia opartego na analizie ryzyka, skupiając się na tych działaniach, z którymi wiąże się najwyższe ryzyko nielegalnego handlu lub emisji substancji kontrolowanych. Zalecenie 2001/331/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 kwietnia 2001 r. przewidujące minimalne kryteria kontroli środków wyciekających w państwach członkowskich⁽³⁾ powinno dostarczyć wytycznych w zakresie prowadzenia kontroli przez państwa członkowskie.
- (24) Mając na względzie stałe wprowadzanie innowacji w sektorach objętych niniejszym rozporządzeniem, Komisja powinna regularnie dokonywać przeglądu niniejszego rozporządzenia i w stosownych przypadkach przedkładać wnioski, dotyczące zwłaszcza przewidywanych wyłączeń i odstępstw, kiedy dostępne staną się osiągalne z technicznego i ekonomicznego punktu widzenia alternatywy dla stosowania substancji kontrolowanych, aby dalej zwiększać ochronę warstwy ozonowej, a zarazem ograniczać emisje gazów cieplarnianych. Aby zapewnić zgodność z Protokołem, Komisja powinna być uprawniona do dostosowywania załączników do niniejszego rozporządzenia do decyzji podjętych przez strony, w szczególności do decyzji dotyczących zatwierdzonych metod niszczenia, warunków dopuszczania do obrotu substancji kontrolowanych do nieodzownych zastosowań laboratoryjnych i analitycznych oraz procesów, w których substancje kontrolowane mogą być stosowane w charakterze czynników ułatwiających procesy chemiczne.
- (25) Należy przyjąć środki niezbędne do wykonania niniejszego rozporządzenia zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji⁽⁴⁾.
- (26) W szczególności Komisja powinna być uprawniona: do określania wzoru i treści etykiet dla substancji kontrolowanych produkowanych, wprowadzonych do obrotu lub stosowanych w charakterze substratów i czynników ułatwiających procesy chemiczne lub do zastosowań laboratoryjnych i analitycznych, do wprowadzania zmian do załącznika III dotyczącego procesów, w których substancje kontrolowane mogą być stosowane w charakterze czynników ułatwiających procesy chemiczne; do zmian dotyczących maksymalnej ilości substancji kontrolowanych, które mogą być stosowane jako czynniki ułatwiające procesy chemiczne lub emitowane w związku ze stosowaniem takich czynników; do zmian załącznika V dotyczącego warunków wprowadzania do obrotu i dalszego rozprowadzania substancji kontrolowanych do zastosowań laboratoryjnych i analitycznych; do określania mechanizmu przyznawania kwot substancji kontrolowanych do zastosowań laboratoryjnych i analitycznych producentom i importerom; do wprowadzania zmian do załącznika VI; do przyjmowania zmian i ram czasowych wycofywania krytycznych zastosowań halonów; do zmiany wykazu elementów zawartych we wniosku o licencję; do przyjmowania dodatkowych środków w zakresie monitorowania handlu substancjami kontrolowanymi i nowymi substancjami oraz produktami i urządzeniami zawierającymi substancje kontrolowane lub od nich uzależnionymi; do przyjmowania zasad dotyczących dopuszczania do swobodnego obrotu we Wspólnocie produktów i urządzeń przywożonych z państw niebędących stronami Protokołu, wytworzonych przy zastosowaniu substancji kontrolowanych; do wprowadzania zmian w załączniku VII dotyczącym technik niszczenia; do sporządzenia wykazu produktów i urządzeń, w przypadku których odzysk substancji kontrolowanych lub ich niszczenie bez wcześniejszego odzysku należy uważać za osiągalne z technicznego i ekonomicznego punktu widzenia, a zatem za obowiązkowe; do przyjmowania minimalnych wymogów w zakresie kwalifikacji personelu; do określania wykazu technologii i praktyk, które przedsiębiorstwa powinny stosować w celu zapobiegania wszelkim wyciekom i emisjom substancji kontrolowanych i w celu ich minimalizowania; do włączania nowych substancji do załącznika II oraz do wprowadzania zmian do wymagań w zakresie sprawozdawczości dla państw członkowskich i przedsiębiorstw. Ponieważ środki te mają charakter ogólny i mają na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszego rozporządzenia, między innymi poprzez uzupełnienie go o nowe elementy inne niż istotne, muszą one zostać przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą przewidzianą w art. 5a decyzji 1999/468/WE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 281 z 23.11.1995, s. 31.

⁽²⁾ Dz.U. L 8 z 12.1.2001, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 118 z 27.4.2001, s. 41.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

(27) Dyrektywa 2006/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 kwietnia 2006 r. w sprawie odpadów ⁽¹⁾ i dyrektywa Rady 91/689/EWG z dnia 12 grudnia 1991 r. w sprawie odpadów niebezpiecznych ⁽²⁾ przewidują środki w zakresie przyjaznego środowisku usuwania i odzyskiwania odpadów oraz w zakresie kontroli odpadów niebezpiecznych. W związku z tym szczególną uwagę należy zwrócić na substancje zubożające warstwę ozonową w odpadach pochodzących z budownictwa i rozbioru oraz w urządzeniach podlegających dyrektywie 2002/96/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 stycznia 2003 r. w sprawie zużytego sprzętu elektrotechnicznego i elektronicznego (WEEE) ⁽³⁾. Zgodnie z Protokołem jedynie technologie zatwierdzone przez strony mogą być stosowane do celów niszczenia substancji kontrolowanych. Odnośne decyzje podjęte przez strony powinny zostać zatem włączone do niniejszego rozporządzenia w celu zapewnienia stosowania wyłącznie tych technologii, pod warunkiem że ich stosowanie jest zgodne z przepisami Wspólnoty i ustawodawstwem krajowym w sprawie odpadów.

(28) Należy ustanowić elastyczny mechanizm mający na celu wprowadzanie obowiązków sprawozdawczych w odniesieniu do substancji zidentyfikowanych jako zubożające warstwę ozonową, tak aby możliwa była ocena skali ich wpływu na środowisko, a także zapewniający nałożenie środków kontroli na te nowe substancje, które zostały zidentyfikowane jako posiadające znaczny potencjał niszczenia ozonu. W tym kontekście należy zwrócić szczególną uwagę na rolę substancji bardzo nietrwałych, uwzględniając w szczególności ocenę stanu warstwy ozonowej przeprowadzoną przez UNEP/WMO w 2006 r., z której wynika, że potencjał niszczenia ozonu tych substancji jest większy, niż wcześniej sądzono.

(29) Państwa członkowskie powinny przyjąć przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszeń niniejszego rozporządzenia oraz zapewnić wdrożenie tych przepisów. Sankcje te powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

(30) Ponieważ cele niniejszego rozporządzenia, to jest zapewnienie realizacji zobowiązań Wspólnoty jako strony Protokołu oraz zajęcie się transgranicznym problemem środowiskowym o skutkach globalnych, poprzez unormowanie handlu substancjami zubożającymi warstwę ozonową i produktami i urządzeniami zawierającymi te substancje lub od nich uzależnionymi we Wspólnocie i z państwami trzecimi, nie mogą być osiągnięte w sposób wystarczający przez państwa członkowskie działające indywidualnie, i w związku z tym możliwe jest ich lepsze osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określonej w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określonej w tym artykule, niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie ustanawia przepisy dotyczące produkcji, przywozu, wywozu, wprowadzania do obrotu, stosowania, odzysku, recyklingu, regeneracji i niszczenia substancji zubożających warstwę ozonową, przepisy dotyczące przekazywania informacji o tych substancjach oraz przepisy dotyczące przywozu, wywozu, wprowadzania do obrotu i stosowania produktów i urządzeń zawierających wymienione substancje lub od nich uzależnionych.

Artykuł 2

Zakres stosowania

Niniejsze rozporządzenie ma zastosowanie do substancji kontrolowanych, nowych substancji oraz produktów i urządzeń zawierających substancje kontrolowane lub od nich uzależnionych.

Artykuł 3

Definicje

Na użytek niniejszego rozporządzenia:

- 1) „Protokół” oznacza Protokół montreali z 1987 r. w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową, wraz z ostatnimi zmianami i poprawkami;
- 2) „strona” oznacza każdą stronę Protokołu;
- 3) „państwo niebędące stroną Protokołu” oznacza, w odniesieniu do określonej substancji kontrolowanej, państwo lub regionalną organizację integracji gospodarczej, które nie wyraziły zgody na związanie się postanowieniami Protokołu odnoszącymi się do tej substancji;
- 4) „substancje kontrolowane” oznaczają substancje wymienione w załączniku I, w tym ich izomery, występujące samodzielnie lub w mieszaninie, zarówno pierwotne, jak i odzyskane, poddane recyklingowi lub zregenerowane;
- 5) „chlorofluorowęglowodory” oznaczają substancje kontrolowane wymienione w grupie I w załączniku I, w tym ich izomery;
- 6) „halony” oznaczają substancje kontrolowane wymienione w grupie III w załączniku I, w tym ich izomery;
- 7) „tetrachlorek węgla” oznacza substancję kontrolowaną wymienioną w grupie IV w załączniku I;
- 8) „bromek metylu” oznacza substancję kontrolowaną wymienioną w grupie VI w załączniku I;
- 9) „wodorochlorofluorowęglowodory” oznaczają substancje kontrolowane wymienione w grupie VIII w załączniku I, w tym ich izomery;

⁽¹⁾ Dz.U. L 114 z 27.4.2006, s. 9. Dyrektywa uchylona dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów, uchylającą niektóre dyrektywy (Dz.U. L 312 z 22.11.2008, s. 3) ze skutkiem od dnia 12 grudnia 2010 r.

⁽²⁾ Dz.U. L 377 z 31.12.1991, s. 20.

⁽³⁾ Dz.U. L 37 z 13.2.2003, s. 24.

- 10) „nowe substancje” oznaczają substancje wymienione w załączniku II, występujące samodzielnie lub w mieszaninach, zarówno pierwotne, jak i odzyskane, poddane recyklingowi lub zregenerowane;
- 11) „substrat” oznacza substancję kontrolowaną lub nową substancję, przechodzącą chemiczną transformację w procesie, w którym ulega ona całkowitemu przekształceniu ze stanu pierwotnego, i której emisje są nieznaczne;
- 12) „czynniki ułatwiające procesy chemiczne” oznaczają substancje kontrolowane stosowane jako czynniki ułatwiające procesy chemiczne w zastosowaniach wymienionych w załączniku III;
- 13) „producent” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną produkującą substancje kontrolowane lub nowe substancje we Wspólnocie;
- 14) „produkcja” oznacza ilość wyprodukowanych substancji kontrolowanych lub nowych substancji, w tym ilość wyprodukowaną w sposób zamierzony lub niezamierzony jako produkt uboczny, chyba że ten produkt uboczny poddano zniszczeniu w ramach procesu wytwórczego lub zgodnie z udokumentowaną procedurą zapewniającą zgodność z niniejszym rozporządzeniem i ze wspólnotowymi i krajowymi przepisami dotyczącymi odpadów; produkcja nie obejmuje ilości substancji odzyskanych, poddanych recyklingowi lub zregenerowanych, ani nieznacznych ilości, które w nieunikniony sposób znajdują się w produktach w ilościach śladowych lub są emitowane podczas procesu wytwórczego;
- 15) „potencjał niszczenia ozonu” lub „ODP” oznacza liczbę wymienioną w załączniku I i II, określającą potencjalny wpływ każdej substancji kontrolowanej lub nowej substancji na warstwę ozonową;
- 16) „obliczony poziom” oznacza ilość ustaloną przez pomnożenie ilości każdej substancji kontrolowanej przez jej potencjał niszczenia ozonu, a następnie zsumowanie końcowych wyników, oddzielnie dla każdej grupy substancji kontrolowanych wymienionych w załączniku I;
- 17) „racjonalizacja przemysłowa” oznacza transfer całości lub części obliczonego poziomu produkcji, zarówno między stronami, jak i w państwie członkowskim, od jednego producenta do drugiego, w celu optymalizacji efektywności gospodarczej lub w odpowiedzi na przewidziane niedobory w podaży wynikające z zamykania zakładów;
- 18) „przywóz” oznacza wprowadzenie substancji, produktów i urządzeń objętych niniejszym rozporządzeniem na obszar celny Wspólnoty, jeżeli obszar ten jest objęty Protokołem w wyniku jego ratyfikacji przez państwo członkowskie i zastosowanie ma niniejsze rozporządzenie;
- 19) „wywóz” oznacza wyprowadzenie z obszaru celnego Wspólnoty – jeżeli obszar ten jest objęty Protokołem w wyniku jego ratyfikacji przez państwo członkowskie i niniejszym rozporządzeniem – substancji, produktów i urządzeń objętych niniejszym rozporządzeniem, mających status towarów wspólnotowych, lub powrotny wywóz substancji, produktów i urządzeń objętych niniejszym rozporządzeniem, mających charakter towarów niewspólnotowych;
- 20) „wprowadzanie do obrotu” oznacza dostarczanie lub udostępnianie osobom trzecim we Wspólnocie, za opłatą lub nieodpłatnie, i obejmuje dopuszczenie do swobodnego obrotu we Wspólnocie, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 450/2008; w przypadku produktów i urządzeń będących częścią składową nieruchomości lub częścią składową środków transportu odnosi się to tylko do pierwszego dostarczenia lub udostępnienia w obrębie Wspólnoty;
- 21) „stosowanie” oznacza wykorzystywanie substancji kontrolowanych lub nowych substancji do produkcji, konserwacji lub serwisowania, w tym do ponownego napełniania produktów i urządzeń lub do innych procesów;
- 22) „pompa ciepła” oznacza urządzenie lub instalację, która pochłania ciepło w niskiej temperaturze z powietrza, wody lub ziemi i wydziela ciepło;
- 23) „odzysk” oznacza zbiórkę i magazynowanie substancji kontrolowanych z produktów i urządzeń lub zbiorników, w trakcie konserwacji lub serwisowania albo przed usunięciem;
- 24) „recykling” oznacza ponowne użycie odzyskanej substancji kontrolowanej po wstępnym oczyszczeniu;
- 25) „regeneracja” oznacza powtórne przetworzenie odzyskanej substancji kontrolowanej w celu uzyskania właściwości odpowiadających właściwościom substancji pierwotnej, z uwzględnieniem zamierzonego zastosowania;
- 26) „przedsiębiorstwo” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która:
- a) produkuje, odzyskuje, poddaje recyklingowi, regeneruje, stosuje lub niszczy substancje kontrolowane lub nowe substancje;
 - b) przywozi takie substancje;
 - c) wywozi takie substancje;
 - d) wprowadza takie substancje do obrotu; lub
 - e) obsługuje urządzenia chłodnicze lub klimatyzacyjne, pompy ciepła lub systemy ochrony przeciwpożarowej zawierające substancje kontrolowane;
- 27) „zastosowania do celów kwarantanny” oznaczają zabiegi w celu zapobieżenia wprowadzeniu, ustanowieniu lub rozprzestrzenianiu się szkodników kwarantannowych (w tym chorób) lub w celu zapewnienia ich urzędowego zwalczania, jeżeli:
- urzędowe zwalczanie przeprowadza lub zezwolenie na nie wydaje krajowy organ ds. roślin, zwierząt, ochrony środowiska lub zdrowia,
 - szkodniki kwarantannowe to szkodniki, które potencjalnie mogą wystąpić w znacznym zakresie na obszarach nimi zagrożonych, lecz jeszcze na nich nie występują, lub występują na nich, lecz nie są szeroko rozpowszechnione i są urzędowo zwalczane;

- 28) „zastosowania przed wysyłką” oznaczają zabiegi inne niż do celów kwarantanny, stosowane w ciągu 21 dni poprzedzających wywóz celem spełnienia urzędowych wymagań kraju przywozu lub obowiązujących urzędowych wymagań kraju wywozu; urzędowe wymagania to wymagania, które nakłada lub zezwolenie na nie wydaje krajowy organ ds. roślin, zwierząt, ochrony środowiska, zdrowia lub przechowywania produktów;
- 29) „produkty i urządzenia uzależnione od substancji kontrolowanych” oznaczają produkty i urządzenia, które nie funkcjonują bez substancji kontrolowanych, z wyłączeniem produktów i urządzeń wykorzystywanych do produkcji, przetwarzania, odzyskiwania, recyklingu, regeneracji lub niszczenia substancji kontrolowanych;
- 30) „substancje pierwotne” oznaczają substancje, które nie były wcześniej stosowane;
- 31) „produkty i urządzenia” oznaczają wszystkie produkty i urządzenia oprócz pojemników stosowanych do transportu lub przechowywania substancji kontrolowanych.

ROZDZIAŁ II

ZAKAZY

Artykuł 4

Produkcja substancji kontrolowanych

Zakazuje się produkcji substancji kontrolowanych.

Artykuł 5

Wprowadzanie do obrotu i stosowanie substancji kontrolowanych

1. Zakazuje się wprowadzania do obrotu i stosowania substancji kontrolowanych.
2. Nie wprowadza się do obrotu substancji kontrolowanych w pojemnikach nienadających się do ponownego napełnienia, z wyjątkiem substancji do zastosowań laboratoryjnych i analitycznych, o których mowa w art. 10 i art. 11 ust. 2.
3. Niniejszy artykuł nie ma zastosowania do substancji kontrolowanych w produktach i urządzeniach.

Artykuł 6

Wprowadzanie do obrotu produktów i urządzeń zawierających substancje kontrolowane lub od nich uzależnionych

1. Zakazuje się wprowadzania do obrotu produktów i urządzeń zawierających substancje kontrolowane lub od nich uzależnionych, z wyjątkiem tych produktów i urządzeń, w odniesieniu do których stosowanie odpowiedniej substancji kontrolowanej jest autoryzowane zgodnie z art. 10, art. 11 ust. 2 lub art. 13 lub zostało autoryzowane na podstawie art. 3 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2037/2000.
2. Z wyjątkiem zastosowań, o których mowa w art. 13 ust. 1, systemy ochrony przeciwpożarowej i gaśnice zawierające halony są zakazane i demontowane.

ROZDZIAŁ III

WYŁĄCZENIA I ODSZTĘPSTWA

Artykuł 7

Produkcja, wprowadzanie do obrotu i stosowanie substancji kontrolowanych w charakterze substratów

1. W drodze odstępstwa od przepisów art. 4 i 5, substancje kontrolowane mogą być produkowane, wprowadzane do obrotu i stosowane w charakterze substratów.
2. Substancje kontrolowane wyprodukowane lub wprowadzone do obrotu jako substraty mogą być stosowane jedynie do tego celu. Począwszy od dnia 1 lipca 2010 r., na etykiecie pojemników zawierających takie substancje znajduje się czytelne oznaczenie, że substancja może być stosowana jedynie w charakterze substratu. Jeżeli substancje takie podlegają wymogowi etykietowania zgodnie z dyrektywą 67/548/EWG, dyrektywą 1999/45/WE lub rozporządzeniem (WE) nr 1272/2008, oznaczenie takie stanowi element etykiety, o której mowa w tych dyrektywach, lub części przeznaczony na informacje uzupełniające na etykiecie, o której mowa w art. 25 ust. 3 tego rozporządzenia.

Komisja może określić formę i treść stosowanej etykiety. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, między innymi poprzez jego uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 3.

Artykuł 8

Produkcja, wprowadzanie do obrotu i stosowanie substancji kontrolowanych w charakterze czynników ułatwiających procesy chemiczne

1. W drodze odstępstwa od przepisów art. 4 i 5, substancje kontrolowane mogą być produkowane, wprowadzane do obrotu i stosowane w charakterze czynników ułatwiających procesy chemiczne.
2. Substancje kontrolowane można stosować w charakterze czynników ułatwiających procesy chemiczne jedynie w instalacjach istniejących w dniu 1 września 1997 r. oraz z których emisja jest nieznaczna.
3. Substancje kontrolowane wyprodukowane lub wprowadzone do obrotu jako czynniki ułatwiające procesy chemiczne mogą być stosowane jedynie do tego celu. Począwszy od dnia 1 lipca 2010 r., na etykiecie pojemników zawierających takie substancje znajduje się czytelne oznaczenie, że substancja może być stosowana jedynie w charakterze czynnika ułatwiającego procesy chemiczne. Jeżeli substancje takie podlegają wymogowi etykietowania zgodnie z dyrektywą 67/548/EWG, dyrektywą 1999/45/WE lub rozporządzeniem (WE) nr 1272/2008, oznaczenie takie stanowi element etykiety, o której mowa w tych dyrektywach, lub części przeznaczony na informacje uzupełniające na etykiecie, o której mowa w art. 25 ust. 3 tego rozporządzenia.

Komisja może określić formę i treść stosowanej etykiety. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, między innymi poprzez jego uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 3.

4. W stosownych przypadkach Komisja, zgodnie z procedurą zarządzania określoną w art. 25 ust. 2, ustala wykaz przedsiębiorstw, w których można stosować substancje kontrolowane jako czynniki ułatwiające procesy chemiczne, ustanawiając ich maksymalne ilości, które można stosować do uzupełniania instalacji lub wykorzystywania jako czynniki ułatwiające procesy chemiczne oraz poziomy emisji dla każdego z odnośnych przedsiębiorstw.

Maksymalna ilość substancji kontrolowanych, jaka może być użyta w charakterze czynników ułatwiających procesy chemiczne we Wspólnocie, nie przekracza 1 083 ton metrycznych rocznie.

Maksymalna ilość substancji kontrolowanych, jaka może zostać wyemitowana przy stosowaniu czynnika ułatwiającego procesy chemiczne we Wspólnocie, nie przekracza 17 ton metrycznych rocznie.

5. W stosownych przypadkach, w świetle nowych informacji lub postępu technicznego, lub decyzji podjętych przez strony, Komisja wprowadza:

- a) zmiany w załączniku III;
- b) zmiany dotyczące maksymalnej ilości substancji kontrolowanych, które mogą być stosowane jako czynniki ułatwiające procesy chemiczne lub emitowane w związku ze stosowaniem takich czynników, o których mowa w ust. 4 akapit drugi i trzeci.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 3.

Artykuł 9

Wprowadzanie do obrotu substancji kontrolowanych przeznaczonych do zniszczenia lub regeneracji oraz przeznaczonych do zniszczenia produktów i urządzeń zawierających substancje kontrolowane lub uzależnionych od nich

W drodze odstępstwa od art. 5 i 6, substancje kontrolowane oraz produkty i urządzenia zawierające substancje kontrolowane lub uzależnione od nich mogą być wprowadzane do obrotu w celu zniszczenia w obrębie Wspólnoty zgodnie z wymogami dotyczącymi niszczenia, o których mowa w art. 22 ust. 1. Substancje kontrolowane mogą również być wprowadzane do obrotu w celu regeneracji w obrębie Wspólnoty.

Artykuł 10

Nieodzwonne zastosowania laboratoryjne i analityczne substancji kontrolowanych innych niż wodorochlorofluorowęglowodory

1. W drodze odstępstwa od przepisów art. 4 i 5, substancje kontrolowane inne niż wodorochlorofluorowęglowodory mogą być produkowane, wprowadzane do obrotu i stosowane do nieodzwonnych zastosowań laboratoryjnych i analitycznych pod warunkiem dokonania rejestracji i uzyskania licencji zgodnie z niniejszym artykułem.

2. W stosownych przypadkach Komisja, zgodnie z procedurą zarządzania określoną w art. 25 ust. 2, określa nieodzwonne zastosowania laboratoryjne i analityczne, dla których produkcja oraz przywóz substancji kontrolowanych innych niż wodorochlorofluorowęglowodory mogą być we Wspólnocie dozwolone, odnośne ilości, okres obowiązywania wyłączenia oraz tych użytkowników, którzy mogą skorzystać z tych nieodzwonnych zastosowań laboratoryjnych i analitycznych.

3. Substancje kontrolowane wyprodukowane lub wprowadzone do obrotu do nieodzwonnych zastosowań laboratoryjnych i analitycznych mogą być stosowane jedynie do tego celu. Począwszy od dnia 1 lipca 2010 r., na etykiecie pojemników zawierających takie substancje znajduje się czytelne oznaczenie, że substancje te mogą być stosowane jedynie do zastosowań laboratoryjnych i analitycznych. Jeżeli substancje takie podlegają wymogowi etykietowania zgodnie z dyrektywą 67/548/EWG, dyrektywą 1999/45/WE lub rozporządzeniem (WE) nr 1272/2008, oznaczenie takie stanowi element etykiety, o której mowa w tych dyrektywach, lub części przeznaczonej na informacje uzupełniające na etykiecie, o której mowa w art. 25 ust. 3 tego rozporządzenia.

Komisja może określić formę i treść stosowanej etykiety. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 3.

Substancje kontrolowane, o których mowa w akapicie pierwszym, są wprowadzane do obrotu i dalej rozprowadzane na warunkach określonych w załączniku V. Komisja może wprowadzić zmiany do tego załącznika. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 3.

4. Każde przedsiębiorstwo stosujące substancje kontrolowane inne niż wodorochlorofluorowęglowodory do nieodzwonnych zastosowań laboratoryjnych i analitycznych dokonuje rejestracji w Komisji, wskazując stosowane substancje, cel, szacowane zużycie roczne i dostawców tych substancji, oraz dokonuje aktualizacji tych informacji w razie wystąpienia zmian.

5. W terminie określonym w zawiadomieniu wydanym przez Komisję producenci i importerzy zaopatrujący przedsiębiorstwa, o których mowa w ust. 4, lub stosujący substancje kontrolowane do własnych celów deklarują Komisji przewidywane zapotrzebowanie na okres określony w zawiadomieniu, podając rodzaj i ilości potrzebnych substancji kontrolowanych.

6. Komisja wydaje licencje producentom i importerom substancji kontrolowanych innych niż wodorochlorofluorowęglowodory, produkowanych lub przywożonych do nieodzwonnych zastosowań laboratoryjnych lub analitycznych, oraz powiadamia ich o rodzaju zastosowań, na które mają autoryzację, oraz o substancjach i ich ilości, które mogą wprowadzać do obrotu lub stosować do celów własnych. Całkowita ilość, na którą rocznie wydaje się poszczególnym producentom i importerom pozwolenia, nie przekracza 130 % rocznej średniej obliczonego poziomu substancji kontrolowanych, na które dani producenci lub importerzy otrzymali pozwolenie dotyczące nieodzwonnych zastosowań laboratoryjnych i analitycznych w latach 2007–2009.

Całkowita ilość substancji, autoryzowana rocznie w ramach licencji, w tym licencje na wodorochlorofluorowęglowodory zgodnie z art. 11 ust. 2, nie przekracza 110 ton ODP. Pozostałe ilości mogą zostać przyznane producentom i importerom, którzy nie wprowadzili do obrotu ani nie stosowali substancji kontrolowanych do celów własnych do nieodzownych zastosowań laboratoryjnych i analitycznych w latach 2007–2009.

Komisja określa mechanizm przyznawania kwot producentom i importerom. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, między innymi poprzez jego uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 3.

7. Producent może zostać autoryzowany przez właściwy organ państwa członkowskiego, na którego terenie zlokalizowana jest produkcja prowadzona przez danego producenta, do produkcji substancji kontrolowanych określonych w ust. 1 w celu realizacji zamówień objętych licencją zgodnie z ust. 6.

Właściwy organ państwa członkowskiego powiadamia Komisję z wyprzedzeniem o zamiarze wydania takiej autoryzacji.

8. W zakresie dozwolonym na podstawie Protokołu właściwy organ państwa członkowskiego, na którego terenie znajduje się produkcja, może zezwolić danemu producentowi na przekroczenie obliczonych poziomów produkcji ustanowionych w ust. 6 w celu zaspokojenia wszystkich potrzeb stron dotyczących nieodzownych zastosowań do celów laboratoryjnych i analitycznych, na wnioszek stron.

Właściwy organ państwa członkowskiego powiadamia Komisję z wyprzedzeniem o zamiarze wydania takiego zezwolenia.

Artykuł 11

Produkcja, wprowadzanie do obrotu i stosowanie wodorochlorofluorowęglowodórów oraz wprowadzanie do obrotu produktów i urządzeń zawierających wodorochlorofluorowęglowodory lub od nich uzależnionych

1. W drodze odstępstwa od przepisów art. 4, wodorochlorofluorowęglowodory mogą być produkowane pod warunkiem, że każdy producent zapewni spełnienie następujących wymogów:

- a) obliczony poziom jego produkcji wodorochlorofluorowęglowodórów w okresie od dnia 1 stycznia 2010 r. do dnia 31 grudnia 2010 r. oraz w każdym następnym okresie dwunastomiesięcznym do dnia 31 grudnia 2013 r. nie przekracza 35 % obliczonego poziomu jego produkcji wodorochlorofluorowęglowodórów w 1997 r.;
- b) obliczony poziom jego produkcji wodorochlorofluorowęglowodórów w okresie od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2014 r. oraz w każdym następnym okresie dwunastomiesięcznym do dnia 31 grudnia 2016 r. nie przekracza 14 % obliczonego poziomu jego produkcji wodorochlorofluorowęglowodórów w 1997 r.;
- c) obliczony poziom jego produkcji wodorochlorofluorowęglowodórów w okresie od dnia 1 stycznia 2017 r. do dnia 31 grudnia 2017 r. oraz w każdym następnym okresie dwunastomiesięcznym do dnia 31 grudnia 2019 r. nie przekracza 7 % obliczonego poziomu jego produkcji wodorochlorofluorowęglowodórów w 1997 r.;

d) nie produkuje żadnych wodorochlorofluorowęglowodórów po dniu 31 grudnia 2019 r.

2. W drodze odstępstwa od przepisów art. 4 i art. 5 ust. 1, wodorochlorofluorowęglowodory mogą być produkowane, wprowadzane do obrotu i stosowane do celów laboratoryjnych i analitycznych.

Artykuł 10 ust. 3 do 7 stosuje się odpowiednio.

3. W drodze odstępstwa od przepisów art. 5, do dnia 31 grudnia 2014 r. zregenerowane wodorochlorofluorowęglowodory mogą być wprowadzane do obrotu i stosowane do celów konserwacji lub serwisowania istniejących urządzeń chłodniczych i klimatyzacyjnych oraz pomp ciepła, pod warunkiem że na etykiecie pojemnika znajduje się oznaczenie, że substancja została zregenerowana, oraz informacje o numerze szarży oraz nazwie i adresie instalacji, w której dokonano regeneracji.

4. Do dnia 31 grudnia 2014 r. wodorochlorofluorowęglowodory poddane recyklingowi mogą być stosowane do celów konserwacji lub serwisowania istniejących urządzeń chłodniczych i klimatyzacyjnych oraz pomp ciepła, pod warunkiem że zostały one odzyskane z takich urządzeń, i mogą być stosowane wyłącznie przez przedsiębiorstwo, które dokonało odzysku w ramach konserwacji lub serwisowania lub na zlecenie którego dokonano odzysku w ramach konserwacji lub serwisowania.

5. W drodze odstępstwa od art. 5, do dnia 31 grudnia 2019 r. wodorochlorofluorowęglowodory mogą być wprowadzane do obrotu w celu przepakowania, a następnie wywozu. Każde przedsiębiorstwo dokonujące przepakowania, a następnie wywozu wodorochlorofluorowęglowodórów dokonuje rejestracji w Komisji, wskazując przedmiotowe kontrolowane substancje, szacowane roczne zapotrzebowanie i dostawców tych substancji, oraz dokonuje aktualizacji tych informacji w razie wystąpienia zmian.

6. W przypadku stosowania wodorochlorofluorowęglowodórów zregenerowanych lub poddanych recyklingowi do celów konserwacji lub serwisowania na etykiecie urządzenia chłodniczego, klimatyzacyjnego oraz pompy ciepła, których to dotyczy, wskazuje się rodzaj substancji, jej ilość znajdującą się w urządzeniu oraz elementy etykiety ustanowione w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 1272/2008 w odniesieniu do substancji lub mieszanin sklasyfikowanych jako stwarzające zagrożenie dla warstwy ozonowej.

7. Przedsiębiorstwa obsługujące urządzenia, o których mowa w ust. 4, zawierające czynnik chłodniczy w ilości co najmniej 3 kg, prowadzą rejestr ilości i rodzaju substancji odzyskanej i dodanej, a także danych identyfikacyjnych przedsiębiorstwa lub technika, który dokonał konserwacji lub serwisowania.

Przedsiębiorstwa stosujące wodorochlorofluorowęglowodory zregenerowane lub poddane recyklingowi do celów konserwacji lub serwisowania prowadzą rejestr przedsiębiorstw, które dostarczyły wodorochlorofluorowęglowodory zregenerowane, i źródeł wodorochlorofluorowęglowodórów poddanych recyklingowi.

8. W drodze odstępstwa od przepisów art. 5 i 6, na wniosek właściwego organu państwa członkowskiego oraz zgodnie z procedurą zarządzania określoną w art. 25 ust. 2, Komisja może przyznać ograniczone czasowo wyłączenie, zezwalające na stosowanie oraz wprowadzanie do obrotu wodorochlorofluorowęglowodórów i produktów oraz urządzeń zawierających wodorochlorofluorowęglowodory lub od nich uzależnionych w przypadku gdy wykazano, że – dla szczególnego zastosowania – nie są dostępne lub nie mogą być zastosowane technicznie i ekonomicznie osiągalne substancje lub technologie alternatywne.

Wyłączenie to nie może zostać przyznane na okres wykraczający poza dzień 31 grudnia 2019 r.

Artykuł 12

Zastosowania bromku metylu do celów kwarantanny i przed wysyłką oraz w nagłych przypadkach

1. W drodze odstępstwa od przepisów art. 5 ust. 1, bromek metylu może być wprowadzany do obrotu i stosowany do celów kwarantanny i zastosowań przed wysyłką do zabiegów w odniesieniu do towarów przeznaczonych na wywóz do dnia 18 marca 2010 r., pod warunkiem że wprowadzanie do obrotu i stosowanie bromku metylu dopuszczają odpowiednio przepisy krajowe zgodnie z dyrektywą 91/414/EWG i dyrektywą 98/8/WE.

Bromek metylu może być stosowany jedynie w miejscach autoryzowanych przez właściwy organ danego państwa członkowskiego i, jeżeli jest to osiągalne z technicznego i ekonomicznego punktu widzenia, pod warunkiem że co najmniej 80 % bromku metylu uwolnionego z przesyłki jest odzyskiwane.

2. Obliczony poziom bromku metylu wprowadzonego do obrotu lub zastosowanego do celów własnych przez przedsiębiorstwa w okresie od dnia 1 stycznia 2010 r. do dnia 18 marca 2010 r. nie przekracza 45 ton ODP.

Każde przedsiębiorstwo zapewnia, że obliczony poziom bromku metylu wprowadzanego przez niego do obrotu lub stosowanego do własnych celów kwarantanny i zastosowań przed wysyłką nie przekracza 21 % średniego obliczonego poziomu bromku metylu wprowadzonego przez niego do obrotu lub zastosowanego do własnych celów kwarantanny i przed wysyłką w latach 2005–2008.

3. W nagłych przypadkach wywołanych przez nieprzewidziane gwałtowne rozprzestrzenianie się szczególnych szkodników lub chorób Komisja może autoryzować czasową produkcję, wprowadzanie do obrotu i stosowanie bromku metylu, na wniosek właściwego organu państwa członkowskiego, pod warunkiem że wprowadzanie do obrotu i stosowanie bromku metylu dopuszczają odpowiednio dyrektywa 91/414/EWG i dyrektywa 98/8/WE.

Taka autoryzacja obejmuje okres nie dłuższy niż 120 dni oraz ilość substancji nieprzekraczającą 20 ton metrycznych i określa środki, które należy podjąć celem ograniczenia emisji podczas stosowania.

Artykuł 13

Krytyczne zastosowania halonów i demontaż urządzeń zawierających halony

1. W drodze odstępstwa od przepisów art. 5 ust. 1, halony mogą być wprowadzane do obrotu i stosowane do zastosowań krytycznych określonych w załączniku VI. Halony mogą być wprowadzane do obrotu wyłącznie przez przedsiębiorstwa, które uzyskały autoryzację właściwego organu danego państwa członkowskiego na przechowanie halonów przeznaczonych do zastosowań krytycznych.

2. W stosownych przypadkach Komisja dokonuje przeglądu załącznika VI oraz przyjmuje zmiany i ramy czasowe na ich wycofanie z zastosowań krytycznych poprzez określenie dat granicznych dla nowych zastosowań i dat końcowych dla istniejących zastosowań, z uwzględnieniem dostępności substancji alternatywnych lub technologii osiągalnych z technicznego i ekonomicznego punktu widzenia oraz akceptowanych ze względu na ochronę środowiska i zdrowia.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, między innymi poprzez jego uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 3.

3. Systemy ochrony przeciwpożarowej i gaśnice zawierające halony używane do zastosowań, o których mowa w ust. 1, demontuje się przed upływem dat końcowych, które zostaną określone w załączniku VI.

4. Komisja może, na wniosek właściwego organu państwa członkowskiego oraz zgodnie z procedurą zarządzania, o której mowa w art. 25 ust. 2, przyznać odstępstwa od dat granicznych dla nowych zastosowań i dat końcowych dla istniejących zastosowań, pod warunkiem że daty te zostały określone w załączniku VI zgodnie z ust. 2, w szczególnych przypadkach, w których wykazano, że brak jest dostępnych substancji alternatywnych osiągalnych z technicznego i ekonomicznego punktu widzenia.

Artykuł 14

Przekazanie praw i racjonalizacja przemysłowa

1. Każdy producent lub importer uprawniony do wprowadzania substancji kontrolowanych do obrotu lub stosowania ich do celów własnych może przenieść swoje prawo do całkowitej ilości danej grupy substancji lub jej części, ustalonej zgodnie z niniejszym artykułem, na innego producenta lub importera danej grupy substancji we Wspólnocie. O każdym tego rodzaju przeniesieniu prawa powiadamia się Komisję z wyprzedzeniem. Przeniesienie prawa wprowadzania do obrotu lub stosowania nie oznacza dalszego prawa do produkcji lub przywozu.

2. W zakresie dozwolonym na podstawie Protokołu, właściwy organ państwa członkowskiego, w którym zlokalizowana jest właściwa produkcja prowadzona przez danego producenta, może zezwolić danemu producentowi na przekroczenie obliczonych poziomów produkcji ustanowionych w art. 10 i art. 11 ust. 2 w celu racjonalizacji przemysłowej w danym państwie członkowskim, pod warunkiem że obliczone poziomy produkcji w danym państwie członkowskim nie przekraczają sumy obliczonych poziomów produkcji realizowanej przez jego krajowych producentów, które ustanowiono w art. 10 i art. 11 ust. 2, w omawianych okresach. Właściwy organ państwa członkowskiego powiadamia Komisję z wyprzedzeniem o zamiarze wydania takiej autoryzacji.

3. W zakresie dozwolonym na podstawie Protokołu Komisja, w porozumieniu z właściwym organem państwa członkowskiego, w którym zlokalizowana jest właściwa produkcja prowadzona przez danego producenta, może zezwolić danemu producentowi na przekroczenie obliczonych poziomów produkcji ustanowionych w art. 10 i art. 11 ust. 2, w celu racjonalizacji przemysłowej między państwami członkowskimi, pod warunkiem że połączone obliczone poziomy produkcji w danych państwach członkowskich nie przekraczają sumy obliczonych poziomów produkcji realizowanej przez ich krajowych producentów, które ustanowiono w art. 10 i art. 11 ust. 2, w omawianych okresach. Wymagana jest również zgoda właściwego organu państwa członkowskiego, którego dotyczy zamiar obniżenia produkcji.

4. W zakresie dozwolonym na podstawie Protokołu, w porozumieniu z właściwym organem państwa członkowskiego, w którym zlokalizowana jest właściwa produkcja prowadzona przez danego producenta, oraz w porozumieniu z zainteresowanym państwem trzecim będącym stroną Protokołu, Komisja może zezwolić producentowi na połączenie obliczonych poziomów produkcji ustanowionych w art. 10 i art. 11 ust. 2 z obliczonymi poziomami produkcji dozwolonymi producentowi w państwie trzecim będącym stroną Protokołu, na podstawie Protokołu oraz na podstawie krajowego prawa tego producenta, w celu racjonalizacji przemysłowej z państwem trzecim będącym stroną Protokołu, pod warunkiem że połączone obliczone poziomy produkcji tych dwóch producentów nie przekraczają sumy obliczonych poziomów produkcji dozwolonych dla producenta Wspólnoty zgodnie z art. 10 i art. 11 ust. 2 oraz obliczonych poziomów produkcji dozwolonych dla producenta z państwa trzeciego będącego stroną Protokołu, na podstawie Protokołu i innych odpowiednich krajowych przepisów prawa.

ROZDZIAŁ IV

HANDEL

Artykuł 15

Przywóz substancji kontrolowanych lub produktów i urządzeń zawierających substancje kontrolowane lub od nich uzależnionych

1. Zakazuje się przywozu substancji kontrolowanych lub produktów i urządzeń, innych niż rzeczy osobiste, zawierających te substancje lub od nich uzależnionych.

2. Zakazu określonego w ust. 1 nie stosuje się do przywozu:

- a) substancji kontrolowanych do zastosowań laboratoryjnych i analitycznych, o których mowa w art. 10 i art. 11 ust. 2;
- b) substancji kontrolowanych do zastosowań w charakterze substratów;

- c) substancji kontrolowanych do zastosowań w charakterze czynników ułatwiających procesy chemiczne;
- d) substancji kontrolowanych przeznaczonych do zniszczenia z wykorzystaniem technologii, o których mowa w art. 22 ust. 2;
- e) do dnia 31 grudnia 2019 r., wodorochlorofluorowęglowodórów, które mają być przepakowane, a następnie ponownie wywiezione nie później niż dnia 31 grudnia następnego roku kalendarzowego na terytorium strony, w której zużycie lub przywóz tego wodorochlorofluorowęglowodoru nie są zakazane;
- f) bromku metylu do stosowania w nagłych przypadkach, o których mowa w art. 12 ust. 3, lub – do dnia 31 grudnia 2014 r. – do przepakowania, a następnie wywozu powrotnego do celów kwarantanny i zastosowań przed wysyłką, pod warunkiem że wywóz powrotny ma miejsce w ciągu roku od przywozu;
- g) odzyskanych, poddanych recyklingowi lub zregenerowanych halonów, pod warunkiem że są one przywożone jedynie do zastosowań krytycznych, o których mowa w art. 13 ust. 1, przez przedsiębiorstwa, które uzyskały autoryzację właściwego organu danego państwa członkowskiego na przechowywanie halonów przeznaczonych do krytycznych zastosowań;
- h) przeznaczonych do zniszczenia produktów i urządzeń zawierających substancje kontrolowane lub uzależnionych od nich, w stosownych przypadkach przy użyciu technologii, o których mowa w art. 22 ust. 2;
- i) produktów i urządzeń zawierających substancje kontrolowane lub od nich uzależnionych, przeznaczonych do zaspokojenia potrzeb związanych z zastosowaniami laboratoryjnymi i analitycznymi, o których mowa w art. 10 i art. 11 ust. 2;
- j) produktów i urządzeń zawierających halon lub od niego uzależnionych, przeznaczonych do zaspokojenia potrzeb związanych z zastosowaniami krytycznymi, o których mowa w art. 13 ust. 1;
- k) produktów i urządzeń zawierających wodorochlorofluorowęglowodory, których wprowadzenie do obrotu zostało autoryzowane zgodnie z art. 11 ust. 5.

3. Przywóz, o którym mowa w ust. 2, z wyjątkiem przywozu w celu tranzytu przez obszar celny Wspólnoty lub przywozu objętego procedurami czasowego składowania, składowania celnego lub wolnego obszaru celnego, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 450/2008, pod warunkiem że przywożone towary pozostają na obszarze celnym Wspólnoty nie dłużej niż 45 dni i że nie są następnie przedstawione do dopuszczenia do swobodnego obrotu we Wspólnocie, zniszczenia lub przetworzenia, odbywa się za okazaniem licencji na przywóz. Takie licencje są wydawane przez Komisję po sprawdzeniu zgodności z art. 16 i 20.

Artykuł 16

Dopuszczenie do swobodnego obrotu przywożonych substancji kontrolowanych

1. Dopuszczenie do swobodnego obrotu we Wspólnocie przywożonych substancji kontrolowanych podlega limitom ilościowym. Komisja określa te limity i przydziela kwoty przedsiębiorstwom na okres od dnia 1 stycznia do dnia 31 grudnia 2010 r. oraz na każdy następny 12-miesięczny okres, zgodnie z procedurą zarządzania określoną w art. 25 ust. 2.

Kwoty, o których mowa w akapicie pierwszym, przydziela się tylko dla następujących substancji:

- a) substancji kontrolowanych, jeżeli są stosowane do zastosowań laboratoryjnych i analitycznych lub krytycznych, o których mowa w art. 10, art. 11 ust. 2 i art. 13;
- b) substancji kontrolowanych, jeżeli są stosowane jako substraty;
- c) substancji kontrolowanych, jeżeli są stosowane jako czynniki ułatwiające procesy chemiczne.

2. W terminie określonym w zawiadomieniu wydanym przez Komisję importerzy substancji, o których mowa w ust. 1 lit. a)–c), deklarują Komisji przewidywane zapotrzebowanie, podając rodzaj i ilości potrzebnych substancji kontrolowanych. Na podstawie tych deklaracji Komisja ustanawia limity ilościowe dla przywozu substancji, o których mowa w ust. 1 lit. a)–c).

Artykuł 17

Wywóz substancji kontrolowanych lub produktów i urządzeń zawierających substancje kontrolowane lub od nich uzależnionych

1. Zakazuje się wywozu substancji kontrolowanych lub produktów i urządzeń innych niż rzeczy osobiste, zawierających te substancje lub od nich uzależnionych.

2. Zakazu określonego w ust. 1 nie stosuje się do wywozu:

- a) substancji kontrolowanych do nieodzownych zastosowań laboratoryjnych i analitycznych, o których mowa w art. 10;
- b) substancji kontrolowanych do zastosowań w charakterze substratów;
- c) substancji kontrolowanych do zastosowań w charakterze czynników ułatwiających procesy chemiczne;
- d) produktów i urządzeń zawierających substancje kontrolowane, wyprodukowane zgodnie z art. 10 ust. 7 lub uzależnionych od takich substancji, albo przywiezionych zgodnie z art. 15 ust. 2 lit. h) lub i);
- e) halonów odzyskanych, poddanych recyklingowi lub regeneracji, przechowywanych do zastosowań krytycznych, o których mowa w art. 13 ust. 1, przez przedsiębiorstwa, które uzyskały autoryzację właściwego organu państwa członkowskiego, oraz produktów i urządzeń zawierających halon lub od niego uzależnionych w celu zaspokojenia potrzeb wynikających z zastosowań krytycznych;

f) pierwotnych lub zregenerowanych wodorochlorofluorowęglowodórów do zastosowań innych niż zniszczenie;

g) do dnia 31 grudnia 2014 r., bromku metylu ponownie wywiezionego do celów kwarantanny i zastosowań przed wysyłką;

h) inhalatorów ciśnieniowych z odmierzoną dawką, wytwarzanych przy użyciu chlorofluorowęglowodoru, którego stosowanie zostało autoryzowane na podstawie art. 3 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 2037/2000.

3. W drodze odstępstwa od przepisów ust. 1, Komisja może, na wniosek właściwego organu państwa członkowskiego oraz zgodnie z procedurą zarządzania określoną w art. 25 ust. 2, autoryzować wywóz produktów i urządzeń zawierających wodorochlorofluorowęglowodory, w przypadku gdy zostało wykazane, że ze względu na wartość ekonomiczną danego towaru i jego przewidywany pozostający czas życia zakaz wywozu stanowiłby niewspółmierne obciążenie dla eksportera. Wywóz taki wymaga uprzedniego zawiadomienia kraju przywozu przez Komisję.

4. Wywóz, o którym mowa w ust. 2 i 3, odbywa się na podstawie licencji, z wyjątkiem wywozu powrotnego następującego po tranzyście przez obszar celny Wspólnoty, procedurze czasowego składowania, składowania celnego lub wolnego obszaru celnego, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 450/2008, pod warunkiem że wywóz powrotny ma miejsce nie później niż 45 dni po przywozie. Komisja wydaje przedsiębiorstwom licencje na wywóz po sprawdzeniu zgodności z art. 20.

Artykuł 18

Licencje na przywóz i wywóz

1. Komisja ustanawia i prowadzi elektroniczny system wydawania licencji i podejmuje decyzje w sprawie wniosków o licencje w terminie 30 dni od ich otrzymania.

2. Wnioski o licencje, o których mowa w art. 15 i 17, składa się przy wykorzystaniu systemu, o którym mowa w ust. 1. Przed złożeniem wniosku o licencje przedsiębiorstwa dokonują rejestracji w systemie.

3. Wniosek o licencje zawiera następujące elementy:

- a) nazwy oraz adresy importera i eksportera;
- b) kraj przywozu i wywozu;
- c) w przypadku przywozu lub wywozu substancji kontrolowanych, opis każdej substancji kontrolowanej, w tym:
 - (i) opis handlowy;
 - (ii) opis i kod Nomenklatury scalonej podany w załączniku IV;
 - (iii) informację o tym, czy substancja jest substancją pierwotną, odzyskaną, poddaną recyklingowi czy zregenerowaną;
 - (iv) ilość substancji w kilogramach metrycznych;

- (v) w przypadku halonów, oświadczenie, że mają one zostać przywiezione lub wywiezione do zastosowań krytycznych, o których mowa w art. 13 ust. 1, określające rodzaj zastosowania;
- d) w przypadku przywozu lub wywozu produktów i urządzeń zawierających substancje kontrolowane lub od nich uzależnionych:
 - (i) typ i rodzaj produktów i urządzeń;
 - (ii) w przypadku pozycji policzalnych, liczbę sztuk, opis i ilość każdej substancji kontrolowanej na sztukę w kilogramach metrycznych;
 - (iii) w przypadku pozycji niepoliczalnych, całkowitą ilość produktu, opis i całkowitą masę netto każdej substancji kontrolowanej wyrażoną w kilogramach metrycznych;
 - (iv) kraj/kraje miejsca ostatecznego przeznaczenia produktów i urządzeń;
 - (v) informację o tym, czy zawarta w nich substancja kontrolowana jest substancją pierwotną, poddaną recyklingowi, odzyskaną czy zregenerowaną;
 - (vi) w przypadku przywozu lub wywozu produktów i urządzeń zawierających halon lub od niego uzależnionych, oświadczenie, że są one przywożone lub wywożone do zastosowania krytycznego, o którym mowa w art. 13 ust. 1, określające rodzaj zastosowania;
 - (vii) w przypadku produktów i urządzeń zawierających wodorochlorofluorowęglowodory lub od nich uzależnionych, odniesienie do autoryzacji Komisji, o której mowa w art. 17 ust. 3;
 - (viii) kod Nomenklatury scalonej przywożonego lub wywożonego produktu lub urządzenia;
- e) cel zakładanego przywozu, w tym przewidywane postępowanie celne i zastosowanie, w odpowiednim przypadku ze wskazaniem przewidywanej procedury celnej;
- f) miejsce i spodziewaną datę zakładanego przywozu lub wywozu;
- g) urząd celny, w którym towary zostaną zgłoszone;
- h) w przypadku przywozu lub wywozu substancji kontrolowanych lub produktów i urządzeń do zniszczenia, nazwę i adres instalacji, na której zostaną zniszczone;
- i) wszelkie dalsze informacje uważane za niezbędne przez właściwy organ państwa członkowskiego.

4. Każdy importer lub eksporter zgłasza Komisji wszelkie zmiany w danych, zgłoszonych na podstawie ust. 3, które mogą się pojawić w okresie obowiązywania licencji.

5. Komisja może wymagać świadectwa potwierdzającego rodzaj lub skład przywożonych lub wywożonych substancji i może zażądać kopii pozwolenia wydanego przez kraj, z którego ma miejsce przywóz lub do którego ma miejsce wywóz.

6. Komisja może udostępnić właściwym organom zainteresowanych stron przedłożone dane w stopniu, w jakim jest to konieczne w poszczególnych przypadkach, oraz może odrzucić wniosek o licencję, jeżeli nie wypełniono odpowiednich obowiązków ustanowionych w niniejszym rozporządzeniu, lub z poniższych względów:

- a) w przypadku licencji na przywóz, jeżeli na podstawie informacji uzyskanych od właściwych organów danego kraju stwierdzono, że dany eksporter nie jest przedsiębiorstwem upoważnionym do handlu odnośną substancją w tym kraju;
- b) w przypadku pozwolenia na wywóz, jeżeli właściwe organy kraju przywozu poinformowały Komisję, że przywóz danej substancji kontrolowanej stanowiłby przypadek nielegalnego handlu lub negatywnie wpłynąłby na realizację środków kontroli wprowadzonych przez kraj przywozu w celu wypełnienia jego zobowiązań na mocy Protokołu lub prowadziłyby do przekroczenia limitów ilościowych ustanowionych na mocy Protokołu dla tego kraju.

7. Komisja udostępnia kopie każdej licencji właściwym organom danego państwa członkowskiego.

8. Komisja jak najszybciej informuje wnioskodawcę i zainteresowane państwo członkowskie o wszelkich wnioskach o licencję odrzuconych na podstawie ust. 6, podając przyczyny odrzucenia.

9. Komisja może wprowadzać zmiany do wykazu pozycji wymienionych w ust. 3 i w załączniku IV. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 3.

Artykuł 19

Środki monitorowania nielegalnego handlu

Komisja może przyjąć dodatkowe środki w celu monitorowania substancji kontrolowanych lub nowych substancji oraz produktów i urządzeń zawierających substancje kontrolowane lub od nich uzależnionych, objętych procedurą czasowego składowania, składowania celnego lub wolnego obszaru celnego lub znajdujących się w tranzycie przez obszar celny Wspólnoty, a następnie ponownie wywożonych, na podstawie oceny potencjalnego ryzyka nielegalnego handlu związanego z takim przepływem towarów, z uwzględnieniem korzyści dla środowiska i społeczno-gospodarczego wpływu takich środków.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, między innymi poprzez jego uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 3.

Artykuł 20

**Handel z państwami niebędącymi stronami
Protokołu i z terytoriami nieobjętymi Protokołem**

1. Zakazuje się przywozu i wywozu substancji kontrolowanych oraz produktów i urządzeń zawierających substancje kontrolowane lub od nich uzależnionych z i do państw niebędących stronami Protokołu.

2. Komisja może przyjąć zasady dotyczące dopuszczania do swobodnego obrotu we Wspólnocie, produktów i urządzeń przywożonych z państw niebędących stronami Protokołu, wytworzonych przy zastosowaniu substancji kontrolowanych, ale niezawierających substancji identyfikowanych jako substancje kontrolowane. Identyfikacja takich produktów i urządzeń jest zgodna z okresowymi technicznymi wytycznymi dla stron. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, między innymi poprzez jego uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 3.

3. W drodze odstępstwa od przepisów ust. 1, Komisja może autoryzować handel, z państwami niebędącymi stronami Protokołu, substancjami kontrolowanymi oraz produktami i urządzeniami zawierającymi takie substancje lub od nich uzależnionymi lub wyprodukowanymi przy użyciu jednej lub wielu takich substancji, w takim zakresie, w jakim – zgodnie z art. 4 ust. 8 – państwo niebędące stroną Protokołu zostało na spotkaniu stron określone jako postępujące zgodnie z Protokołem oraz przedłożyło odpowiednie dane, określone w art. 7 Protokołu. Komisja postępuje zgodnie z procedurą zarządzania określoną w art. 25 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

4. Z zastrzeżeniem każdej decyzji podjętej zgodnie z akapitem drugim, ust. 1 odnosi się do każdego terytorium nieobjętego Protokołem, tak jak odnosi się do każdego państwa niebędącego stroną Protokołu.

Tam, gdzie władze terytorium nieobjętego Protokołem postępują zgodnie z Protokołem oraz przedłożyły odpowiednie dane określone w art. 7 Protokołu, Komisja może podjąć decyzję o niestosowaniu części lub wszystkich przepisów ust. 1 niniejszego artykułu w odniesieniu do tego terytorium.

Komisja działa zgodnie z procedurą zarządzania określoną w art. 25 ust. 2.

Artykuł 21

**Wykaz produktów i urządzeń zawierających substancje
kontrolowane lub od nich uzależnionych**

W terminie do dnia 1 stycznia 2010 r. Komisja udostępnia na użytek służb celnych państw członkowskich wykaz produktów i urządzeń, które mogą zawierać substancje kontrolowane lub być od nich uzależnione, wraz z kodami Nomenklatury scalonej.

ROZDZIAŁ V

KONTROLA EMISJI

Artykuł 22

**Odzysk i niszczenie używanych substancji
kontrolowanych**

1. Substancje kontrolowane zawarte w urządzeniach chłodniczych, klimatyzacyjnych oraz pompach ciepłych, urządzeniach zawierających rozpuszczalniki lub systemach przeciwpożarowych i gaśnicach odzyskuje się w trakcie konserwacji lub serwisowania urządzeń lub przed ich demontażem bądź usunięciem w celu zniszczenia, recyklingu lub regeneracji.

2. Substancje kontrolowane i produkty zawierające takie substancje są niszczone wyłącznie przy użyciu zatwierdzonych technologii wymienionych w załączniku VII lub – w przypadku substancji kontrolowanych niefigurujących w tym załączniku – przy użyciu najprzyjaźniejszej dla środowiska technologii niszczenia, niepociągającej za sobą nadmiernych kosztów, pod warunkiem że stosowanie tych technologii jest zgodne z przepisami Wspólnoty i ustawodawstwem krajowym w sprawie odpadów i że spełnione są dodatkowe wymogi ustanowione w niniejszych przepisach.

3. Komisja może wprowadzać zmiany do załącznika VII w celu uwzględnienia nowych rozwiązań technologicznych.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 3.

4. Substancje kontrolowane zawarte w produktach i urządzeniach innych niż te określone w ust. 1, jeżeli jest to osiągalne z technicznego i ekonomicznego punktu widzenia, są odzyskiwane celem zniszczenia, poddania recyklingowi lub regeneracji lub są niszczone bez wcześniejszego odzysku, z zastosowaniem technologii, o których mowa w ust. 2.

Komisja ustanawia załącznik do niniejszego rozporządzenia z wykazem produktów i urządzeń, w których przypadku odzysk substancji kontrolowanych lub zniszczenie produktów i urządzeń bez wcześniejszego odzysku substancji kontrolowanych są uważane za osiągalne z technicznego i ekonomicznego punktu widzenia, określając w odpowiednich przypadkach technologie, które należy stosować. Do każdego projektu środka dotyczącego ustanowienia takiego załącznika dołącza się popierającą ten wniosek pełną ekonomiczną ocenę kosztów i korzyści, z uwzględnieniem indywidualnej sytuacji państw członkowskich.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, między innymi poprzez jego uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 3.

5. Państwa członkowskie podejmują działania promujące odzysk, recykling, regenerację i niszczenie substancji kontrolowanych oraz określają minimalne wymagania kwalifikacyjne wobec zaangażowanego personelu.

Komisja dokonuje oceny środków podjętych przez państwa członkowskie i może w świetle tej oceny oraz technicznych, a także innych istotnych informacji, jeśli jest to właściwe, przyjąć środki dotyczące omawianych minimalnych wymagań kwalifikacyjnych.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, między innymi poprzez jego uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 3.

Artykuł 23

Wycieki i emisje substancji kontrolowanych

1. Przedsiębiorstwa podejmują wszelkie wykonalne środki ostrożności w celu zapobiegania wszelkim wyciekom i emisjom substancji kontrolowanych i ich minimalizowania.

2. Przedsiębiorstwa obsługujące urządzenia chłodnicze i klimatyzacyjne lub pompy ciepła lub systemy ochrony przeciwpożarowej, w tym ich obiegi, zawierające substancje kontrolowane zapewniają, że urządzenia lub systemy stacjonarne:

- a) o napełnieniu czynnikiem chłodniczym wynoszącym co najmniej 3 kg substancji kontrolowanych są sprawdzane pod względem wycieków co najmniej raz na 12 miesięcy; przepis ten nie ma zastosowania do urządzeń z systemami hermetycznie zamkniętymi, które są oznakowane jako takie i zawierają mniej niż 6 kg substancji kontrolowanych;
- b) o napełnieniu czynnikiem chłodniczym wynoszącym co najmniej 30 kg substancji kontrolowanych są sprawdzane pod względem wycieków co najmniej raz na 6 miesięcy;
- c) o napełnieniu czynnikiem chłodniczym wynoszącym co najmniej 300 kg substancji kontrolowanych są sprawdzane pod względem wycieków co najmniej raz na 3 miesiące;

oraz że wszelkie wykryte wycieki są naprawiane jak najszybciej, a w każdym przypadku w ciągu 14 dni.

Urządzenie lub system sprawdzany jest pod względem wycieków w ciągu jednego miesiąca od naprawienia wycieku, by upewnić się, że naprawa była skuteczna.

3. Przedsiębiorstwa, o których mowa w ust. 2, prowadzą rejestr ilości i rodzaju dodawanych substancji kontrolowanych i ilości substancji odzyskanych podczas konserwacji, serwisowania i ostatecznego usunięcia urządzenia lub systemu, o których mowa w tym ustępie. Przedsiębiorstwa te prowadzą również rejestry innych istotnych informacji, w tym danych przedsiębiorstwa lub technika, który dokonał serwisowania lub konserwacji, oraz dat i wyników przeprowadzanego sprawdzania pod względem wycieków. Dokumentacja ta jest udostępniana właściwemu organowi państwa członkowskiego i Komisji na ich wniosek.

4. Państwa członkowskie określają minimalne wymagania kwalifikacyjne wobec personelu wykonującego zadania, o których mowa w ust. 2. W świetle oceny tych środków podjętych przez państwa członkowskie, a także informacji technicznych i innych istotnych informacji Komisja może przyjąć środki dotyczące harmonizacji omawianych minimalnych wymagań kwalifikacyjnych.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, między innymi poprzez jego uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 3.

5. Przedsiębiorstwa podejmują wszelkie wykonalne środki ostrożności w celu zapobiegania wyciekom i emisjom substancji kontrolowanych podczas ich stosowania jako substraty i czynniki ułatwiające procesy chemiczne oraz w celu minimalizowania tych wycieków i emisji.

6. Przedsiębiorstwa podejmują wszelkie wykonalne środki ostrożności w celu zapobiegania wyciekom i emisjom substancji kontrolowanych wyprodukowanych w sposób niezamierzony w czasie wytwarzania innych chemikaliów oraz w celu minimalizowania tych wycieków i emisji.

7. Komisja może określić listę technologii lub praktyk, które przedsiębiorstwa mają stosować w celu zapobiegania wszelkim wyciekom i emisjom substancji kontrolowanych i w celu ich minimalizowania.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, między innymi poprzez jego uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 3.

ROZDZIAŁ VI

NOWE SUBSTANCJE

Artykuł 24

Nowe substancje

1. Zakazuje się produkcji, przywozu, wprowadzania do obrotu, stosowania oraz wywozu nowych substancji wymienionych w części A załącznika II. Zakazu nie stosuje się do nowych substancji, w przypadku gdy są stosowane jako substraty lub do zastosowań laboratoryjnych i analitycznych, do przywozu w celu tranzytu przez obszar celny Wspólnoty lub przywozu objętego procedurą czasowego składowania, składowania celnego lub wolnego obszaru celnego, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 450/2008, chyba że takiemu przywozowi przydzielono inne przeznaczenie celne zgodnie ze wspomnianym rozporządzeniem, lub do wywozu następującego po przywozie objętym już wyłączeniem.

2. W stosownych przypadkach Komisja włącza do części A załącznika II substancje włączone do części B tego załącznika, co do których stwierdzono, że są wywożone, przywożone, produkowane lub wprowadzane do obrotu w znacznych ilościach, a według Panelu ds. Oceny Naukowej przy Protokole posiadają znaczny potencjał niszczenia ozonu, oraz, w odpowiednich przypadkach, określa możliwe odstępstwa od ust. 1.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 3.

3. W świetle istotnych informacji naukowych Komisja w stosownych przypadkach włącza do części B załącznika II substancje, które nie są substancjami kontrolowanymi, ale które zostały uznane przez Panel ds. Oceny Naukowej przy Protokole lub inny uznany organ podobnej rangi za mające znaczny potencjał niszczenia ozonu. Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 3.

ROZDZIAŁ VII

KOMITET, SPRAWOZDAWCZOŚĆ, KONTROLA I KARY

Artykuł 25

Komitet

1. Komisję wspiera Komitet.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8.

Okres ustanowiony w art. 4 ust. 3 decyzji 1999/468/WE ustala się na jeden miesiąc.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1–4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8.

Artykuł 26

Sprawozdawczość państw członkowskich

1. Do dnia 30 czerwca każdego roku państwa członkowskie przekazują Komisji w formie elektronicznej następujące informacje w odniesieniu do poprzedniego roku kalendarzowego:

- a) informacje na temat ilości bromku metylu autoryzowanych zgodnie z art. 12 ust. 2 i 3 do różnych zabiegów do celów kwarantanny i przed wysyłką, zastosowanych na ich terytorium, z podaniem celów, do których bromek metylu został zastosowany, oraz informacje na temat postępu w ocenie i stosowaniu alternatywy;
- b) informacje na temat ilości halonów zainstalowanych, zastosowanych i przechowywanych do zastosowań krytycznych zgodnie z art. 13 ust. 1, środków podjętych w zakresie redukcji ich emisji i oszacowania takich emisji, jak również na temat postępów w ocenie i stosowaniu równoważnych alternatyw;
- c) informacje na temat przypadków nielegalnego handlu, w szczególności tych wykrytych podczas kontroli przeprowadzanych zgodnie z art. 28.

2. Zgodnie z procedurą zarządzania, o której mowa w art. 25 ust. 2, Komisja określa wzór, zgodnie z którym należy przedkładać informacje, o których mowa w ust. 1.

3. Komisja może wprowadzić zmiany do ust. 1.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 3.

Artykuł 27

Sprawozdawczość przedsiębiorstw

1. Każdego roku do dnia 31 marca każde przedsiębiorstwo przekazuje Komisji, przysyłając kopię do właściwego organu państwa członkowskiego, dotyczące poprzedniego roku kalendarzowego dane wymienione w ust. 2–6 dla każdej substancji kontrolowanej i każdej nowej substancji wymienionej w załączniku II.

2. Każdy producent przekazuje następujące dane:

- a) całkowita produkcja każdej substancji, o której mowa w ust. 1;
- b) każda produkcja wprowadzona do obrotu lub zastosowana do celów własnych we Wspólnocie, przy czym oddzielnie wykazuje produkcję substancji do zastosowania jako substraty, czynniki ułatwiające procesy chemiczne lub do innych celów;
- c) każda produkcja przeznaczona do nieodzwrotnych zastosowań laboratoryjnych i analitycznych na obszarze Wspólnoty, na podstawie pozwolenia zgodnie z art. 10 ust. 6;
- d) każda produkcja na podstawie autoryzowana na mocy art. 10 ust. 8 przeznaczona na zaspokojenie potrzeb stron wynikających z nieodzwrotnych zastosowań laboratoryjnych i analitycznych;
- e) każdy wzrost produkcji autoryzowany zgodnie z art. 14 ust. 2, 3 i 4 w związku z racjonalizacją przemysłową;
- f) wszelkie ilości poddane recyklingowi, zregenerowane lub zniszczone oraz technologia zastosowania do zniszczenia, w tym ilości wyprodukowane i zniszczone jako produkty uboczne, o czym mowa w art. 3 ust. 14;
- g) wszelkie zapasy;
- h) wszelkie zakupy od innych producentów we Wspólnocie i wszelka sprzedaż takim producentom.

3. Każdy importer przekazuje następujące dane w odniesieniu do każdej substancji, o której mowa w ust. 1:

- a) wszelkie ilości dopuszczone do swobodnego obrotu we Wspólnocie, przy czym oddzielnie wykazuje przywóz przeznaczony do zastosowania jako substraty i czynniki ułatwiające procesy chemiczne, do nieodzwrotnych zastosowań laboratoryjnych i analitycznych, autoryzowane zgodnie z art. 10 ust. 6, przeznaczone do celów kwarantanny i zastosowań przed wysyłką oraz przeznaczone do zniszczenia; importer, który przywiózł kontrolowane substancje w celu zniszczenia, powiadamia również o rzeczywistym miejscu przeznaczenia lub rzeczywistych miejscach przeznaczenia każdej z tych substancji, podając oddzielnie dla poszczególnych przeznaczeń ilość poszczególnych substancji oraz nazwę i adres instalacji, na której prowadzone jest niszczenie, do której dostarczono substancję;

- b) wszelkie ilości przywiezione w ramach innych procedur celnych, przy czym oddzielnie wskazuje procedurę celną i zamierzone zastosowania;
- c) wszelkie ilości używanych substancji, o których mowa w ust. 1, przywiezionych w celach recyklingu lub regeneracji;
- d) wszelkie zapasy;
- e) wszelkie zakupy od innych przedsiębiorstw we Wspólnocie i wszelką sprzedaż takim przedsiębiorstwom;
- f) kraj wywozu.

4. Każdy eksporter przekazuje następujące dane w odniesieniu do każdej substancji, o której mowa w ust. 1:

- a) wszelkie ilości takich substancji wywiezione, przy czym oddzielnie wykazuje ilości wywiezione do każdego z krajów przeznaczenia oraz ilości przeznaczone do zastosowań jako substraty i czynniki ułatwiające procesy chemiczne, do nieodzwrotnych zastosowań laboratoryjnych i analitycznych, do zastosowań krytycznych oraz do celów kwarantanny i zastosowań przed wysyłką;
- b) wszelkie zapasy;
- c) wszelkie zakupy od innych przedsiębiorstw we Wspólnocie i wszelką sprzedaż takim przedsiębiorstwom;
- d) kraj przeznaczenia.

5. Każde przedsiębiorstwo, które niszczy substancje kontrolowane, o których mowa w ust. 1, i które nie jest objęte ust. 2, przekazuje następujące dane:

- a) wszelkie ilości takich zniszczonych substancji, w tym ilości zawarte w produktach lub urządzeniach;
- b) wszelkie zapasy takich substancji, które mają zostać zniszczone, w tym ilości zawarte w produktach lub urządzeniach;
- c) technologia zastosowana do zniszczenia.

6. Każde przedsiębiorstwo stosujące substancje kontrolowane jako substraty lub czynniki ułatwiające procesy chemiczne przekazuje następujące dane:

- a) wszelkie ilości takich substancji stosowanych jako substraty lub czynniki ułatwiające procesy chemiczne;
- b) wszelkie zapasy takich substancji;
- c) rodzaj procesu i wielkość emisji.

7. Każdego roku przed dniem 31 marca każdy producent lub importer, który posiada licencję na mocy art. 10 ust. 6, przedkłada Komisji sprawozdanie dotyczące każdej substancji, na którą otrzymał autoryzację, przesyłając kopię sprawozdania do właściwego organu państwa członkowskiego, przy czym sprawozdanie zawiera rodzaj zastosowania, ilości substancji zastosowanych w roku poprzedzającym, ilości posiadanych zapasów, wszelkie ilości substancji poddanych recyklingowi, zregenerowanych lub zniszczonych oraz ilości produktów i urządzeń zawierających te substancje lub od nich uzależnionych, wprowadzonych do obrotu we Wspólnocie i/lub wywiezionych.

8. Komisja podejmuje właściwe działania w celu ochrony poufności przedłożonych jej informacji.

9. Wzór sprawozdań, o których mowa w ust. 1–7, ustala się zgodnie z procedurą zarządzania określoną w art. 25 ust. 2.

10. Komisja może wprowadzić zmiany w zakresie wymagań sprawozdawczych ustanowionych w ust. 1–7.

Środki te, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 25 ust. 3.

Artykuł 28

Kontrola

1. Państwa członkowskie przeprowadzają kontrole w zakresie przestrzegania niniejszego rozporządzenia przez przedsiębiorstwa, postępując zgodnie z podejściem opartym na analizie ryzyka, w tym kontrole w zakresie przywozu i wywozu substancji kontrolowanych oraz produktów i urządzeń zawierających takie substancje lub od nich uzależnionych. Właściwe organy państw członkowskich przeprowadzają dochodzenia, które Komisja uznaje za niezbędne na podstawie niniejszego rozporządzenia.

2. Jeżeli tak uzgodnią Komisja i właściwy organ państwa członkowskiego, na którego terytorium mają być przeprowadzone dochodzenia, urzędnicy Komisji pomagają urzędnikom tego organu podczas wypełniania ich obowiązków.

3. Wykonując zadania powierzone jej na mocy niniejszego rozporządzenia, Komisja może uzyskiwać wszelkie informacje od rządów oraz właściwych organów państw członkowskich, jak również od przedsiębiorstw. Występując do przedsiębiorstwa o przekazanie informacji, Komisja przesyła równocześnie kopię żądania do właściwego organu państwa członkowskiego, na którego terytorium mieści się siedziba przedsiębiorstwa.

4. Komisja podejmuje odpowiednie działania mające na celu wspieranie należytej wymiany informacji i współpracy między organami krajowymi, jak również między organami krajowymi i Komisją.

Komisja podejmuje odpowiednie kroki w celu ochrony poufności informacji otrzymanych na podstawie niniejszego artykułu.

5. Każde państwo członkowskie może, na wniosek innego państwa członkowskiego, przeprowadzić kontrole przedsiębiorstw prowadzących działalność na terytorium tego państwa członkowskiego i podejrzewanych o udział w nielegalnym przepływie substancji kontrolowanych lub dochodzenia przeciwko takim przedsiębiorstwom.

Artykuł 29

Sankcje

Państwa członkowskie określają zasady dotyczące sankcji za naruszanie przepisów niniejszego rozporządzenia i podejmują wszystkie konieczne działania w celu zapewnienia ich wdrożenia. Przewidziane sankcje są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o tych przepisach nie później niż do dnia 30 czerwca 2011 r. oraz powiadamiają niezwłocznie o wszelkich późniejszych zmianach mających na nie wpływ.

Odesłania do uchylonego rozporządzenia traktuje się jako odesłania do niniejszego rozporządzenia, zgodnie z tabelą korelacji w załączniku VIII.

Artykuł 31

Wejście w życie

ROZDZIAŁ VIII

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 30

Uchylenie

Rozporządzenie (WE) nr 2037/2000 traci moc z dniem 1 stycznia 2010 r.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2010 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 16 września 2009 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
J. BUZEK
Przewodniczący

W imieniu Rady
C. MALMSTRÖM
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

SUBSTANCJE KONTROLOWANE

Grupa	Substancja			Potencjał niszczenia ozonu ⁽¹⁾
Grupa I	CFCl ₃	CFC-11	Trichlorofluorometan	1,0
	CF ₂ Cl ₂	CFC-12	Dichlorodifluorometan	1,0
	C ₂ F ₃ Cl ₃	CFC-113	Trichlorotrifluoroetan	0,8
	C ₂ F ₄ Cl ₂	CFC-114	Dichlorotetrafluoroetan	1,0
	C ₂ F ₅ Cl	CFC-115	Chloropentafluoroetan	0,6
Grupa II	CF ₃ Cl	CFC-13	Chlorotrifluorometan	1,0
	C ₂ FCl ₅	CFC-111	Pentachlorofluoroetan	1,0
	C ₂ F ₂ Cl ₄	CFC-112	Tetrachlorodifluoroetan	1,0
	C ₃ FCl ₇	CFC-211	Heptachlorofluoropropan	1,0
	C ₃ F ₂ Cl ₆	CFC-212	Heksachlorodifluoropropan	1,0
	C ₃ F ₃ Cl ₅	CFC-213	Pentachlorotrifluoropropan	1,0
	C ₃ F ₄ Cl ₄	CFC-214	Tetrachlorotetrafluoropropan	1,0
	C ₃ F ₅ Cl ₃	CFC-215	Trichloropentafluoropropan	1,0
	C ₃ F ₆ Cl ₂	CFC-216	Dichloroheksafluoropropan	1,0
	C ₃ F ₇ Cl	CFC-217	Chloroheptafluoropropan	1,0
Grupa III	CF ₂ BrCl	halon-1211	Bromochlorodifluorometan	3,0
	CF ₃ Br	halon-1301	Bromotrifluorometan	10,0
	C ₂ F ₄ Br ₂	halon-2402	Dibromotetrafluoroetan	6,0
Grupa IV	CCl ₄	CTC	Tetrachlorometan (tetrachlorek węgla)	1,1
Grupa V	C ₂ H ₃ Cl ₃ ⁽²⁾	1,1,1-TCA	1,1,1-trichloroetan (metylochloform)	0,1
Grupa VI	CH ₃ Br	bromek metylu	Bromometan	0,6

Grupa	Substancja			Potencjał niszczenia ozonu (¹)
Grupa VII	CHBrBr ₂	HBFC-21 B2	Dibromofluorometan	1,00
	CHF ₂ Br	HBFC-22 B1	Bromodifluorometan	0,74
	CH ₂ FBr	HBFC-31 B1	Bromofluorometan	0,73
	C ₂ HBrBr ₄	HBFC-121 B4	Tetrabromofluoroetan	0,8
	C ₂ HBr ₂ Br ₃	HBFC-122 B3	Tribromodifluoroetan	1,8
	C ₂ HBr ₃ Br ₂	HBFC-123 B2	Dibromotrifluoroetan	1,6
	C ₂ HBr ₄ Br	HBFC-124 B1	Bromotetrafluoroetan	1,2
	C ₂ H ₂ FBr ₃	HBFC-131 B3	Tribromofluoroetan	1,1
	C ₂ H ₂ F ₂ Br ₂	HBFC-132 B2	Dibromodifluoroetan	1,5
	C ₂ H ₂ F ₃ Br	HBFC-133 B1	Bromotrifluoroetan	1,6
	C ₂ H ₃ FBr ₂	HBFC-141 B2	Dibromofluoroetan	1,7
	C ₂ H ₃ F ₂ Br	HBFC-142 B1	Bromodifluoroetan	1,1
	C ₂ H ₄ FBr	HBFC-151 B1	Bromofluoroetan	0,1
	C ₃ HBrBr ₆	HBFC-221 B6	Heksabromofluoropropan	1,5
	C ₃ HBr ₂ Br ₅	HBFC-222 B5	Pentabromodifluoropropan	1,9
	C ₃ HBr ₃ Br ₄	HBFC-223 B4	Tetrabromotrifluoropropan	1,8
	C ₃ HBr ₄ Br ₃	HBFC-224 B3	Tribromotetrafluoropropan	2,2
	C ₃ HBr ₅ Br ₂	HBFC-225 B2	Dibromopentafluoropropan	2,0
	C ₃ HBr ₆ Br	HBFC-226 B1	Bromoheksafluoropropan	3,3
	C ₃ H ₂ FBr ₅	HBFC-231 B5	Pentabromofluoropropan	1,9
	C ₃ H ₂ F ₂ Br ₄	HBFC-232 B4	Tetrabromodifluoropropan	2,1
	C ₃ H ₂ F ₃ Br ₃	HBFC-233 B3	Tribromotrifluoropropan	5,6
	C ₃ H ₂ F ₄ Br ₂	HBFC-234 B2	Dibromotetrafluoropropan	7,5
	C ₃ H ₂ F ₅ Br	HBFC-235 B1	Bromopentafluoropropan	1,4
	C ₃ H ₃ FBr ₄	HBFC-241 B4	Tetrabromofluoropropan	1,9
	C ₃ H ₃ F ₂ Br ₃	HBFC-242 B3	Tribromodifluoropropan	3,1
	C ₃ H ₃ F ₃ Br ₂	HBFC-243 B2	Dibromotrifluoropropan	2,5
	C ₃ H ₃ F ₄ Br	HBFC-244 B1	Bromotetrafluoropropan	4,4
	C ₃ H ₄ FBr ₃	HBFC-251 B1	Tribromofluoropropan	0,3
	C ₃ H ₄ F ₂ Br ₂	HBFC-252 B2	Dibromodifluoropropan	1,0
	C ₃ H ₄ F ₃ Br	HBFC-253 B1	Bromotrifluoropropan	0,8
	C ₃ H ₅ FBr ₂	HBFC-261 B2	Dibromofluoropropan	0,4
	C ₃ H ₅ F ₂ Br	HBFC-262 B1	Bromodifluoropropan	0,8
	C ₃ H ₆ FBr	HBFC-271 B1	Bromofluoropropan	0,7

Grupa	Substancja			Potencjał niszczenia ozonu ⁽¹⁾
Grupa VIII	CHFC1 ₂	HCFC-21 ⁽³⁾	Dichlorofluorometan	0,040
	CHF ₂ Cl	HCFC-22 ⁽³⁾	Chlorodifluorometan	0,055
	CH ₂ FCl	HCFC-31	Chlorofluorometan	0,020
	C ₂ HFCl ₄	HCFC-121	Tetrachlorofluoroetan	0,040
	C ₂ HF ₂ Cl ₃	HCFC-122	Trichlorodifluoroetan	0,080
	C ₂ HF ₃ Cl ₂	HCFC-123 ⁽³⁾	Dichlorotrifluoroetan	0,020
	C ₂ HF ₄ Cl	HCFC-124 ⁽³⁾	Chlorotetrafluoroetan	0,022
	C ₂ H ₂ FCl ₃	HCFC-131	Trichlorofluoroetan	0,050
	C ₂ H ₂ F ₂ Cl ₂	HCFC-132	Dichlorodifluoroetan	0,050
	C ₂ H ₂ F ₃ Cl	HCFC-133	Chlorotrifluoroetan	0,060
	C ₂ H ₃ FCl ₂	HCFC-141	Dichlorofluoroetan	0,070
	CH ₃ CFCl ₂	HCFC-141b ⁽³⁾	1,1-dichloro-1-fluoroetan	0,110
	C ₂ H ₃ F ₂ Cl	HCFC-142	Chlorodifluoroetan	0,070
	CH ₃ CF ₂ Cl	HCFC-142b ⁽³⁾	1-chloro-1,1-difluoroetan	0,065
	C ₂ H ₄ FCl	HCFC-151	Chlorofluoroetan	0,005
	C ₃ HFCl ₆	HCFC-221	Heksachlorofluoropropan	0,070
	C ₃ HF ₂ Cl ₅	HCFC-222	Pentachlorodifluoropropan	0,090
	C ₃ HF ₃ Cl ₄	HCFC-223	Tetrachlorotrifluoropropan	0,080
	C ₃ HF ₄ Cl ₃	HCFC-224	Trichlorotetrafluoropropan	0,090
	C ₃ HF ₅ Cl ₂	HCFC-225	Dichloropentafluoropropan	0,070
	CF ₃ CF ₂ CHCl ₂	HCFC-225ca ⁽³⁾	3,3-dichloro-1,1,1,2,2-pentafluoropropan	0,025
	CF ₂ ClCF ₂ CHClF	HCFC-225cb ⁽³⁾	1,3-dichloro-1,1,2,2,3-pentafluoropropan	0,033
	C ₃ HF ₆ Cl	HCFC-226	Chlorohexafluoropropan	0,100
	C ₃ H ₂ FCl ₅	HCFC-231	Pentachlorofluoropropan	0,090
	C ₃ H ₂ F ₂ Cl ₄	HCFC-232	Tetrachlorodifluoropropan	0,100
	C ₃ H ₂ F ₃ Cl ₃	HCFC-233	Trichlorotrifluoropropan	0,230
	C ₃ H ₂ F ₄ Cl ₂	HCFC-234	Dichlorotetrafluoropropan	0,280
	C ₃ H ₂ F ₅ Cl	HCFC-235	Chloropentafluoropropan	0,520
	C ₃ H ₃ FCl ₄	HCFC-241	Tetrachlorofluoropropan	0,090
	C ₃ H ₃ F ₂ Cl ₃	HCFC-242	Trichlorodifluoropropan	0,130
	C ₃ H ₃ F ₃ Cl ₂	HCFC-243	Dichlorotrifluoropropan	0,120
	C ₃ H ₃ F ₄ Cl	HCFC-244	Chlorotetrafluoropropan	0,140
	C ₃ H ₄ FCl ₃	HCFC-251	Trichlorofluoropropan	0,010
	C ₃ H ₄ F ₂ Cl ₂	HCFC-252	Dichlorodifluoropropan	0,040
	C ₃ H ₄ F ₃ Cl	HCFC-253	Chlorotrifluoropropan	0,030
	C ₃ H ₅ FCl ₂	HCFC-261	Dichlorofluoropropan	0,020
	C ₃ H ₅ F ₂ Cl	HCFC-262	Chlorodifluoropropan	0,020
	C ₃ H ₆ FCl	HCFC-271	Chlorofluoropropan	0,030
Grupa IX	CH ₂ BrCl	BCM	Bromochlorometan	0,12

⁽¹⁾ Wymienione wielkości potencjału niszczenia ozonu są wielkościami szacunkowymi opartymi na istniejącej wiedzy oraz podlegają okresowej ocenie i zmianom w świetle decyzji podejmowanych przez strony.

⁽²⁾ Wymieniony wzór nie odnosi się do 1,1,2-trichloroetanu.

⁽³⁾ Wskazuje substancję najpopularniejszą z punktu widzenia handlowego, jak przewidziano w Protokole.

ZAŁĄCZNIK II

NOWE SUBSTANCJE

Część A: Substancje ograniczone na mocy art. 24 ust. 1

Substancja		Potencjał niszczenia ozonu
CBr ₂ F ₂	Dibromodifluorometan (halon-1202)	1,25

Część B: Substancje podlegające obowiązkowi sprawozdawczemu na mocy art. 27

Substancja		Potencjał niszczenia ozonu ⁽¹⁾
C ₃ H ₇ Br	1-bromopropan (bromek n-propylu)	0,02–0,10
C ₂ H ₅ Br	Bromoetan (bromek etylu)	0,1–0,2
CF ₃ I	Trifluorjodometan (jodek trifluorometylu)	0,01–0,02
CH ₃ Cl	Chlorometan (chlorek metylu)	0,02

⁽¹⁾ Wymienione wielkości potencjału niszczenia ozonu są wielkościami szacunkowymi opartymi na istniejącej wiedzy oraz podlegają okresowej ocenie i zmianom w świetle decyzji podejmowanych przez strony.

ZAŁĄCZNIK III

Procesy, w których substancje kontrolowane są stosowane jako czynniki ułatwiające procesy chemiczne, o których mowa w art. 3 pkt 12:

- a) stosowanie tetrachlorku węgla do usuwania trichlorku azotu w procesie wytwarzania chloru i sody kaustycznej;
 - b) stosowanie tetrachlorku węgla w odzysku chloru w gazie reszkowym z procesu wytwarzania chloru;
 - c) stosowanie tetrachlorku węgla w procesie wytwarzania kauczuku chlorowanego;
 - d) stosowanie tetrachlorku węgla w procesie wytwarzania polifenyleneterftalamidu;
 - e) stosowanie CFC-12 w syntezie fotochemicznej perfluoropolieteronadtlenkowych prekursorów Z-perfluoropolieterów i ich pochodnych difunkcyjnych;
 - f) stosowanie CFC-113 w procesie przygotowania perfluoropolieterodioli o wysokiej funkcyjności;
 - g) stosowanie tetrachlorku węgla w procesie produkcji Cyclodime;
 - h) stosowanie wodorochlorofluorowęglowodorów w procesach wymienionych w lit. a)–g), w przypadku gdy są stosowane w celu zastąpienia chlorofluorowęglowodoru lub tetrachlorku węgla.
-

ZAŁĄCZNIK IV

Grupy, kody Nomenklatury scalonej ⁽¹⁾ i opisy substancji określonych w załączniku I

Grupa	Kod CN	Opis
Grupa I	2903 41 00	Trichlorofluorometan
	2903 42 00	Dichlorodifluorometan
	2903 43 00	Trichlorotrifluoroetany
	2903 44 10	Dichlorotetrafluoroetany
	2903 44 90	Chloropentafluoroetan
Grupa II	2903 45 10	Chlorotrifluorometan
	2903 45 15	Pentachlorofluoroetan
	2903 45 20	Tetrachlorodifluoroetany
	2903 45 25	Heptachlorofluoropropany
	2903 45 30	Heksachlorodifluoropropany
	2903 45 35	Pentachlorotrifluoropropany
	2903 45 40	Tetrachlorotetrafluoropropany
	2903 45 45	Trichloropentafluoropropany
	2903 45 50	Dichloroheksafluoropropany
	2903 45 55	Chloroheptafluoropropany
Grupa III	2903 46 10	Bromochlorodifluorometan
	2903 46 20	Bromotrifluorometan
	2903 46 90	Dibromotetrafluoroetany
Grupa IV	2903 14 00	Tetrachlorek węgla
Grupa V	2903 19 10	1,1,1-trichloroetan (metylochloroform)
Grupa VI	2903 39 11	Bromometan (bromek metylu)
Grupa VII	2903 49 30	Wodorobromofluoropochodne metanu, etanu lub propanu
Grupa VIII	2903 49 11	Chlorodifluorometan (HCFC-22)
	2903 49 15	1,1-dichloro-1-fluoroetan (HCFC-141b)
	2903 49 19	Inne wodorochlorofluoropochodne metanu, etanu lub propanu (HCFC)
Grupa IX	ex 2903 49 80	Bromochlorometan
Mieszaniny	3824 71 00	Mieszaniny zawierające chlorofluorowęglowodory (CFC), również zawierające wodorochlorofluorowęglowodory (HCFC), perfluorowcowane węglowodory (PFC) lub fluorowęglowodory (HFC)
	3824 72 00	Mieszaniny zawierające bromochlorodifluorometan, bromotrifluorometan lub dibromotetrafluoroetany
	3824 73 00	Mieszaniny zawierające wodorobromofluorowęglowodory (HBFC)
	3824 74 00	Mieszaniny zawierające wodorochlorofluorowęglowodory (HCFC), również zawierające perfluorowcowane węglowodory (PFC) lub fluorowęglowodory (HFC), ale niezawierające chlorofluorowęglowodórów (CFC)
	3824 75 00	Mieszaniny zawierające tetrachlorek węgla
	3824 76 00	Mieszaniny zawierające 1,1,1-trichloroetan (metylochloroform)
	3824 77 00	Mieszaniny zawierające bromometan (bromek metylu) lub bromochlorometan

⁽¹⁾ Znacznik „ex” przed kodem oznacza, że w ramach wymienionej podpozycji mogą być ujęte również inne substancje oprócz określonych w kolumnie „Opis”.

ZAŁĄCZNIK V

Warunki wprowadzania do obrotu i dalszego rozprowadzania substancji kontrolowanych do nieodzwonnych zastosowań laboratoryjnych i analitycznych, o których mowa w art. 10 ust. 3

1. Substancje kontrolowane do nieodzwonnych zastosowań laboratoryjnych i analitycznych zawierają jedynie substancje kontrolowane wyprodukowane do uzyskania co najmniej następujących stopni czystości:

Substancja	%
CTC (odczynnik czysty do analizy)	99,5
1,1,1-trichloroetan	99,0
CFC 11	99,5
CFC 13	99,5
CFC 12	99,5
CFC 113	99,5
CFC 114	99,5
Inne substancje kontrolowane o temperaturze wrzenia > 20 °C	99,5
Inne substancje kontrolowane o temperaturze wrzenia < 20 °C	99,0

Te czyste substancje kontrolowane mogą być następnie mieszane przez producentów, dostawców lub dystrybutorów z innymi substancjami chemicznymi kontrolowanymi lub nie w ramach Protokołu, tak jak przyjęto do celów zastosowań laboratoryjnych i analitycznych.

2. Te wysokiej czystości substancje i mieszaniny zawierające substancje kontrolowane powinny być dostarczane wyłącznie w zamykanych pojemnikach lub butlach ciśnieniowych o pojemności mniejszej niż trzy litry lub w ampułkach szklanych o pojemności nieprzekraczającej 10 ml i powinny być wyraźnie oznaczone jako substancje zubożające warstwę ozonową, których stosowanie jest ograniczone do celów laboratoryjnych i analitycznych, ze wskazaniem, że zużyte substancje lub ich nadmiar należy w miarę możliwości zbierać i poddawać recyklingowi. Jeżeli poddanie recyklingowi nie jest możliwe, materiał powinien zostać zniszczony.

ZAŁĄCZNIK VI

KRYTYCZNE ZASTOSOWANIA HALONU

Stosowanie halonu 1301:

- w statkach powietrznych do ochrony przedziałów załogi, gondoli silnikowych, ładowni i przegród kadłubowych oraz do zubożenia zbiorników paliwa,
- w wojskowych pojazdach lądowych i okrętach wojennych do ochrony przestrzeni zajmowanych przez personel i przedziałów silnikowych,
- do zubożenia przestrzeni zajmowanych przez ludzi, w których może nastąpić uwolnienie łatwo palnych płynów i/lub gazów, w sektorze wojskowym oraz naftowym, gazowym i petrochemicznym, jak również w przypadku istniejących statków towarowych,
- do zubożenia istniejących załogowych centrów łączności i dowodzenia sił zbrojnych lub innych, istotnych dla bezpieczeństwa narodowego,
- do zubożenia przestrzeni, w których może istnieć ryzyko rozprzestrzenienia się skażenia radioaktywnego,
- w kanale La Manche, w związanych z nim instalacjach i taborze kolejowym.

Stosowanie halonu 1211:

- w wojskowych pojazdach lądowych i okrętach wojennych do ochrony przestrzeni zajmowanych przez personel i przedziałów silnikowych,
- w ręcznych gaśnicach i stacjonarnym sprzęcie gaśniczym do silników na pokładzie statków powietrznych,
- w statkach powietrznych do ochrony przedziałów załogi, gondoli silnikowych, ładowni i przegród kadłubowych,
- w gaśnicach niezbędnych dla bezpieczeństwa osobistego stosowanych przez straż pożarną w początkowej fazie gaszenia pożarów,
- w gaśnicach wojskowych i policyjnych do stosowania w odniesieniu do osób.

Stosowanie halonu 2402 wyłącznie w Republice Czeskiej, Estonii, na Cyprze, Łotwie, Litwie, Węgrzech, Malcie, w Polsce, Słowenii i Słowacji:

- w statkach powietrznych do ochrony przedziałów załogi, gondoli silnikowych, ładowni i przegród kadłubowych oraz do zubożenia zbiorników paliwa,
- w wojskowych pojazdach lądowych i okrętach wojennych do ochrony przestrzeni zajmowanych przez personel i przedziałów silnikowych,
- do zubożenia przestrzeni zajmowanych przez ludzi, w których może nastąpić uwolnienie łatwo palnych płynów i/lub gazów, w sektorze wojskowym oraz naftowym, gazowym i petrochemicznym, jak również w przypadku istniejących statków towarowych,
- do zubożenia istniejących załogowych centrów łączności i dowodzenia sił zbrojnych lub innych, istotnych dla bezpieczeństwa narodowego,
- do zubożenia przestrzeni, w których może istnieć ryzyko rozprzestrzenienia się skażenia radioaktywnego,
- w ręcznych gaśnicach i stacjonarnym sprzęcie gaśniczym do silników na pokładzie statków powietrznych,
- w gaśnicach niezbędnych dla bezpieczeństwa osobistego stosowanych przez straż pożarną w początkowej fazie gaszenia pożarów,
- w gaśnicach wojskowych i policyjnych do stosowania w odniesieniu do osób.

Stosowanie halonu 2402 wyłącznie w Bułgarii:

- w statkach powietrznych do ochrony przedziałów załogi, gondoli silnikowych, ładowni i przegród kadłubowych oraz do zubożenia zbiorników paliwa,
- w wojskowych pojazdach lądowych i okrętach wojennych do ochrony przestrzeni zajmowanych przez personel i przedziałów silnikowych.

ZAŁĄCZNIK VII

TECHNOLOGIE NISZCZENIA, O KTÓRYCH MOWA W ART. 22 UST. 1

Zastosowanie			
Technologia	Substancje kontrolowane ⁽¹⁾ ⁽²⁾		Rozcieńczone źródła ⁽³⁾
	Substancje kontrolowane wymienione w załączniku I, grupy I, II, IV, V, VIII	Halony wymienione w załączniku I grupa III	Pianka
Skuteczność niszczenia i usuwania (DRE) ⁽⁴⁾	99,99 %	99,99 %	95 %
Piece cementowe	Zatwierdzona ⁽⁵⁾	Niezatwierdzona	Nie dotyczy
Spalanie przy wtrysku cieczy	Zatwierdzona	Zatwierdzona	Nie dotyczy
Utlenianie gazowe/spalinowe	Zatwierdzona	Zatwierdzona	Nie dotyczy
Spalanie komunalnych odpadów stałych	Nie dotyczy	Nie dotyczy	Zatwierdzona
Krakovanie w reaktorze	Zatwierdzona	Niezatwierdzona	Nie dotyczy
Spalanie w piecu obrotowym	Zatwierdzona	Zatwierdzona	Zatwierdzona
Argonowy łuk plazmowy	Zatwierdzona	Zatwierdzona	Nie dotyczy
Sprężona indukcyjnie plazma radioczęstotliwościowa	Zatwierdzona	Zatwierdzona	Nie dotyczy
Plazma mikrofalowa	Zatwierdzona	Niezatwierdzona	Nie dotyczy
Azotowy łuk plazmowy	Zatwierdzona	Niezatwierdzona	Nie dotyczy
Katalityczna dehalogenacja w fazie gazowej	Zatwierdzona	Niezatwierdzona	Nie dotyczy
Reaktor wykorzystujący parę przegrzaną	Zatwierdzona	Niezatwierdzona	Nie dotyczy

Uwagi:

⁽¹⁾ Substancje kontrolowane niewymienione poniżej są niszczone przy wykorzystaniu najprzyjaźniejszej dla środowiska technologii niszczenia niepociągającej za sobą nadmiernych kosztów.

⁽²⁾ Źródła skoncentrowane odnoszą się do pierwotnych, odzyskanych i zregenerowanych substancji zubożających warstwę ozonową.

⁽³⁾ Źródła rozcieńczone odnoszą się do substancji zubożających warstwę ozonową, zawartych w matrycy ciała stałego, np. w piankach.

⁽⁴⁾ Kryterium DRE wskazuje wydajność danej technologii, w oparciu o którą technologia ta została zatwierdzona. Nie zawsze odpowiada on wydajności osiągniętej na co dzień, która będzie kontrolowana w oparciu o minimalne normy krajowe.

⁽⁵⁾ Zatwierdzona przez strony.

ZAŁĄCZNIK VIII

TABELA KORELACJI

Rozporządzenie (WE) nr 2037/2000	Niniejsze rozporządzenie
art. 1	art. 1 i 2
art. 2	art. 3
art. 3 ust. 1 akapit pierwszy	art. 4 ust. 1
art. 3 ust. 1 akapit drugi	art. 10 ust. 2 i 4
art. 3 ust. 2 pkt (i)	art. 4
art. 3 ust. 2 pkt (ii) akapit pierwszy	—
art. 3 ust. 2 pkt (ii) akapit drugi	art. 12 ust. 3
art. 3 ust. 3	art. 11 ust. 1
art. 3 ust. 4	art. 10 ust. 6 zdanie pierwsze
art. 3 ust. 5	art. 10 ust. 7
art. 3 ust. 6	—
art. 3 ust. 7	art. 10 ust. 8
art. 3 ust. 8	art. 14 ust. 2
art. 3 ust. 9	art. 14 ust. 3
art. 3 ust. 10	art. 14 ust. 4
art. 4 ust. 1	art. 5 ust. 1
art. 4 ust. 2 pkt (i)	art. 5 ust. 1
art. 4 ust. 2 pkt (ii)	—
art. 4 ust. 2 pkt (iii) akapit pierwszy	art. 12 ust. 1 i 2
art. 4 ust. 2 pkt (iii) akapit drugi	art. 26 ust. 1 lit. a)
art. 4 ust. 2 pkt (iii) akapit trzeci	art. 12 ust. 2
art. 4 ust. 2 pkt (iv)	—
art. 4 ust. 3 pkt (i)	art. 5 ust. 1
art. 4 ust. 3 pkt (ii)	—
art. 4 ust. 3 pkt (iii)	—
art. 4 ust. 3 pkt (iv)	—
art. 4 ust. 4 pkt (i) lit. a)	art. 9
art. 4 ust. 4 pkt (i) lit. b) tiret pierwsze	art. 7 ust. 1 i art. 8 ust. 1
art. 4 ust. 4 pkt (i) lit. b) tiret drugie	art. 10 ust. 1 i art. 12 ust. 3
art. 4 ust. 4 pkt (ii)	—
art. 4 ust. 4 pkt (iii)	—
art. 4 ust. 4 pkt (iv) zdanie pierwsze	art. 13 ust. 1
art. 4 ust. 4 pkt (iv) zdanie drugie	art. 27 ust. 1
art. 4 ust. 4 pkt (v)	art. 6 ust. 2
art. 4 ust. 5	art. 14 ust. 1
art. 4 ust. 6	art. 6
art. 4 ust. 6	—
art. 5 ust. 1	art. 5 ust. 1
art. 5 ust. 2 lit. a)	art. 11 ust. 2
art. 5 ust. 2 lit. b)	art. 7 ust. 1

Rozporządzenie (WE) nr 2037/2000	Niniejsze rozporządzenie
art. 5 ust. 2 lit. c)	art. 8 ust. 1
art. 5 ust. 3	—
art. 5 ust. 4 zdanie pierwsze	art. 11 ust. 8
art. 5 ust. 4 zdanie drugie	—
art. 5 ust. 5	—
art. 5 ust. 6	—
art. 5 ust. 7	art. 11 ust. 8
art. 6 ust. 1 zdanie pierwsze	art. 15 ust. 3
art. 6 ust. 1 zdanie drugie	—
art. 6 ust. 2	—
art. 6 ust. 3	art. 18 ust. 3
art. 6 ust. 4	art. 18 ust. 5
art. 6 ust. 5	art. 18 ust. 9
art. 7	art. 16 ust. 1
art. 8	art. 20 ust. 1
art. 9 ust. 1	art. 20 ust. 1
art. 9 ust. 2	art. 21
art. 10	art. 20 ust. 2
art. 11 ust. 1	art. 17 ust. 1 i 2
art. 11 ust. 2	art. 20 ust. 1
art. 11 ust. 3	art. 20 ust. 1
art. 11 ust. 4	—
art. 12 ust. 1	art. 17 ust. 4
art. 12 ust. 2	art. 18 ust. 4
art. 12 ust. 3	art. 18 ust. 5
art. 12 ust. 4	art. 18 ust. 3 i 4
art. 13	art. 20 ust. 3
art. 14	art. 20 ust. 4
art. 15	—
art. 16 ust. 1	art. 22 ust. 1
art. 16 ust. 2	—
art. 16 ust. 3	art. 22 ust. 3
art. 16 ust. 4	—
art. 16 ust. 5	art. 22 ust. 5
art. 16 ust. 6	—
art. 16 ust. 7	—
art. 17	art. 23
art. 18	art. 25
art. 19	art. 25
art. 20 ust. 1	art. 28 ust. 3
art. 20 ust. 2	art. 28 ust. 3
art. 20 ust. 3	art. 28 ust. 1
art. 20 ust. 4	art. 28 ust. 2
art. 20 ust. 5	art. 28 ust. 4
art. 21	art. 29

Rozporządzenie (WE) nr 2037/2000	Niniejsze rozporządzenie
art. 22	art. 24
art. 23	art. 30
art. 24	art. 31
załącznik I	załącznik I
załącznik III	—
załącznik IV	załącznik IV
załącznik V	—
załącznik VI	załącznik III
załącznik VII	załącznik VI

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (WE) NR 1006/2009**z dnia 16 września 2009 r.****zmieniające rozporządzenie (WE) nr 808/2004 w sprawie statystyk Wspólnoty dotyczących społeczeństwa informacyjnego****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 285 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 808/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾ obowiązek corocznego dostarczania statystyk dotyczących społeczeństwa informacyjnego obejmuje pięć lat referencyjnych od wejścia w życie tego rozporządzenia i wygaśnie w 2009 r. Wciąż jednak istnieje na szczeblu wspólnotowym potrzeba corocznego dostarczania spójnych informacji statystycznych dotyczących społeczeństwa informacyjnego.
- (2) Rada Europejska podkreśliła w marcu 2005 r. znaczenie utworzenia w pełni zintegrowanego społeczeństwa informacyjnego na fundamencie powszechnego stosowania technologii informacyjnych i komunikacyjnych (ICT) w usługach publicznych, małych i średnich przedsiębiorstwach (MŚP) oraz gospodarstwach domowych.
- (3) Na posiedzeniu Rady Europejskiej w marcu 2006 r. podkreślono kluczowe znaczenie efektywniejszego wykorzystania ICT w przedsiębiorstwach i organizacjach administracyjnych oraz wezwano państwa członkowskie do energicznego wdrożenia strategii i2010. Strategia ta promuje otwartą i konkurencyjną gospodarkę cyfrową i podkreśla rolę technologii informacyjnych i komunikacyjnych jako siły napędowej integracji i jakości życia. Strategię uważa się za główny czynnik odnowionego lizbońskiego partnerstwa na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia.
- (4) W kwietniu 2006 r. grupa wysokiego szczebla ds. inicjatywy i2010 ustanowiona na mocy decyzji Komisji 2006/215/WE ⁽³⁾ zatwierdziła ramy analizy porównawczej i2010, które zawierają listę kluczowych wskaźników służących analizie porównawczej europejskiego społeczeństwa informacyjnego, jak określono w strategii i2010.
- (5) Decyzja nr 1639/2006/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 24 października 2006 r. ustanawiająca Program ramowy na rzecz konkurencyjności i innowacji

(2007–2013) ⁽⁴⁾ pomaga zwiększyć konkurencyjność i innowacyjność we Wspólnocie, wspiera rozwój społeczeństwa opartego na wiedzy i zrównoważony rozwój oparty na zrównoważonym wzroście gospodarczym. Decyzja ta nakłada na Wspólnotę obowiązek zdobycia solidnej bazy analitycznej w wielu obszarach w celu wspierania procesu tworzenia polityki. Program ramowy ustanowiony tą decyzją wspiera działania na rzecz analiz polityki opartych na oficjalnych statystykach.

- (6) Deklaracja ministerialna w sprawie e-integracji, przyjęta w dniu 11 czerwca 2006 r. w Rydze, wzywa do stworzenia integracyjnego społeczeństwa informacyjnego. Określa ona ramy kompleksowej polityki e-integracji poprzez poruszenie takich kwestii, jak: starzejące się społeczeństwo, różnice w dostępie do technologii cyfrowych spowodowane czynnikiem geograficznym, dostępność, alfabetyzacja cyfrowa i kompetencje cyfrowe, różnorodność kulturowa oraz integracyjne usługi publiczne *online*. W deklaracji tej wzywa się Komisję do wsparcia procesu gromadzenia i porównywania danych w Unii Europejskiej i poza nią.
- (7) Wskaźniki do analizy porównawczej rozwoju społeczeństwa informacyjnego, określone w strategiach politycznych Wspólnoty, takich jak ramy analizy porównawczej i2010 strategii i2010 i ich dalszy rozwój w ramach strategii lizbońskiej, powinny być oparte na spójnych informacjach statystycznych.
- (8) Zmiany rozporządzenia (WE) nr 808/2004 powinny uwzględniać rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 223/2009 z dnia 11 marca 2009 r. sprawie statystyki europejskiej ⁽⁵⁾.
- (9) Niniejsze rozporządzenie nie powinno zwiększać obciążenia respondentów i krajowych organów statystycznych mierzonego liczbą obowiązkowych zmiennych lub czasem trwania wywiadu, w zakresie gromadzenia i przekazywania zharmonizowanych statystyk w porównaniu z sytuacją istniejącą przed wejściem w życie niniejszego rozporządzenia.
- (10) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 808/2004.
- (11) Przeprowadzono konsultacje z Komitetem ds. Programu Statystycznego ustanowionym decyzją Rady 89/382/EWG, Euratom ⁽⁶⁾,

⁽¹⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 2 kwietnia 2009 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 13 lipca 2009 r.

⁽²⁾ Dz.U. L 143 z 30.4.2004, s. 49.

⁽³⁾ Dz.U. L 80 z 17.3.2006, s. 74.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 310 z 9.11.2006, s. 15.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 87 z 31.3.2009, s. 164.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 181 z 28.6.1989, s. 47.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 808/2004 wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 3 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Statystyki, które mają być opracowane, uwzględniają informacje użyteczne w procesie tworzenia wskaźników strukturalnych i wymagane dla analizy porównawczej strategii politycznych Wspólnoty dotyczących rozwoju europejskiej przestrzeni informacyjnej, innowacji w działalności gospodarczej oraz europejskiego społeczeństwa informacyjnego, takich jak ramy analizy porównawczej i2010 i ich rozwój zgodnie ze strategią lizbońską, oraz inne informacje, które są niezbędne do dostarczenia jednolitej podstawy służącej do analiz społeczeństwa informacyjnego.”;

2) art. 6 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 6

Opracowywanie, przekazywanie i rozpowszechnianie danych

1. Państwa członkowskie przekazują Komisji (Eurostatowi) dane i metadane wymagane zgodnie z niniejszym rozporządzeniem i środkami wykonawczymi do niego zgodnie z art. 21 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 223/2009 z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie statystyki europejskiej (*) w sprawie przekazywania poufnych danych.

2. Państwa członkowskie przekazują dane i metadane wymagane na mocy niniejszego rozporządzenia w formie elektronicznej, zgodnie ze standardem wymiany uzgodnionym między Komisją a państwami członkowskimi.

3. Rozdział V rozporządzenia (WE) nr 223/2009 ma zastosowanie do opracowywania i rozpowszechniania danych poufnych.

(*) Dz.U. L 87 z 31.3.2009, s. 164.”;

3) art. 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

Jakość statystyczna i sprawozdania

1. Państwa członkowskie zapewniają odpowiednią jakość przekazywanych danych.

2. Na użytek niniejszego rozporządzenia stosuje się kryteria jakości określone w art. 12 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 223/2009.

3. Każdego roku państwa członkowskie przekazują Komisji (Eurostatowi) sprawozdanie dotyczące jakości przekazywanych danych oraz dokonanych zmian metodologicznych. Sprawozdanie przedstawia się w terminie miesiąca od dnia przekazania danych.”;

4) załączniki I i II zastępuje się tekstem znajdującym się w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 16 września 2009 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
J. BUZEK
Przewodniczący

W imieniu Rady
C. MALMSTRÖM
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

„ZAŁĄCZNIK I

Moduł 1: Przedsiębiorstwa i społeczeństwo informacyjne1. *Cele*

Celem niniejszego modułu jest terminowe dostarczanie statystyk dotyczących przedsiębiorstw i społeczeństwa informacyjnego. Stanowi on ramy dla wymagań dotyczących zakresu, czasu trwania i okresowości, tematów badania, podziału i rodzaju dostarczonych danych, wszelkich niezbędnych badań pilotażowych lub studiów wykonalności.

2. *Zakres*

Niniejszy moduł obejmuje działalność gospodarczą w ramach sekcji od C do N, sekcji R oraz działu 95 statystycznej klasyfikacji działalności gospodarczej we Wspólnocie Europejskiej (NACE REV. 2).

Statystyki zestawiane będą dla jednostek przedsiębiorstw.

3. *Czas trwania oraz okresowość dostarczania danych*

Statystyki będą dostarczane corocznie przez okres do 15 lat referencyjnych od dnia 20 maja 2004 r. Nie wszystkie cechy będą konieczne dostarczane w każdym roku; okresowość dostarczania każdej z cech będzie określona i uzgodniona w ramach środków wykonawczych, o których mowa w art. 8.

4. *Tematy badań*

Cechy, które mają być dostarczone, będą pochodziły z poniższej listy tematów:

- systemy ICT i ich wykorzystanie w przedsiębiorstwach,
- wykorzystanie przez przedsiębiorstwa Internetu i innych sieci elektronicznych,
- handel elektroniczny,
- procesy i aspekty organizacyjne e-biznesu,
- wykorzystanie ICT przez przedsiębiorstwa w celu wymiany informacji i usług z rządami i administracjami publicznymi (e-administracja),
- umiejętności z zakresu ICT w pojedynczym przedsiębiorstwie i zapotrzebowanie na umiejętności ICT,
- przeszkody w wykorzystaniu ICT, Internetu i innych sieci elektronicznych, procesów handlu elektronicznego i e-biznesu,
- wydatki i inwestycje w zakresie ICT,
- bezpieczeństwo ICT i zaufanie wobec ICT,
- zastosowanie ICT oraz ich wpływ na środowisko (tzw. zielone ICT),
- dostępność i wykorzystanie Internetu i innych technologii sieciowych do łączenia przedmiotów i urządzeń (Internet przedmiotów),
- dostępność i wykorzystanie technologii umożliwiających połączenie z Internetem lub innymi sieciami z dowolnego miejsca w dowolnym czasie (powszechny dostęp).

Nie wszystkie z tych tematów będą badane w każdym roku.

5. Podział dostarczanych danych

Nie wszystkie podziały muszą być dostarczane w każdym roku; wymagane podziały będą pochodziły z poniższej listy, będą uwzględniały charakter jednostek statystycznych, oczekiwaną jakość danych statystycznych oraz całkowitą wielkość próbkii. Podziały będą uzgadniane w ramach środków wykonawczych:

- podział według klasy wielkości,
- podział według pozycji statystycznej klasyfikacji NACE,
- podział według regionu: podziały regionalne będą ograniczone do maksymalnie trzech grup.

6. Rodzaj dostarczanych danych

Państwa członkowskie będą przekazywać Komisji (Eurostatowi) dane zagregowane.

7. Studia wykonalności i badania pilotażowe

W każdym przypadku, gdy zostaną określone znaczące nowe wymagania w stosunku do danych lub wymagane będą nowe wskaźniki o dużym stopniu złożoności, Komisja rozpocznie studia wykonalności albo badania pilotażowe, prowadzone na zasadzie dobrowolności przez państwa członkowskie przed zbieraniem danych. Badania te mają na celu ocenę możliwości uzyskiwania danych, biorąc pod uwagę korzyści z dostępności danych w stosunku do kosztów ich zebrania i obciążenia respondentów. Wyniki studiów wykonalności, badań pilotażowych lub testów przyczynią się do zdefiniowania nowych wskaźników.

ZAŁĄCZNIK II

moduł 2: osoby indywidualne, gospodarstwa domowe i społeczeństwo informacyjne

1. Cele

Celem niniejszego modułu jest terminowe dostarczanie statystyk dotyczących osób indywidualnych, gospodarstw domowych i społeczeństwa informacyjnego. Stanowi on ramy dla wymagań dotyczących zakresu, czasu trwania i okresowości, tematów badania, podstawowych cech społeczno-ekonomicznych w zakresie dostarczania danych, rodzaju dostarczonych danych, wszelkich niezbędnych badań pilotażowych lub studiów wykonalności.

2. Sposób opracowania

Niniejszy moduł obejmuje statystyki dotyczące osób indywidualnych i gospodarstw domowych.

3. Czas trwania oraz okresowość dostarczania danych

Statystyki będą dostarczane corocznie przez 15 lat referencyjnych od dnia 20 maja 2004 r. Nie wszystkie cechy będą konieczne dostarczane w każdym roku; okresowość dostarczania każdej z cech będzie określona i uzgodniona w ramach środków wykonawczych, o których mowa w art. 8.

4. Tematy badań

Cechy, które mają być dostarczone, będą pochodziły z poniższej listy tematów:

- dostęp do ICT oraz ich wykorzystanie przez osoby indywidualne lub w gospodarstwach domowych,
- wykorzystanie Internetu i innych sieci elektronicznych w różnych celach przez osoby indywidualne lub gospodarstwa domowe,
- bezpieczeństwo ICT i zaufanie wobec ICT,
- umiejętności i kwalifikacje w zakresie ICT,

- przeszkody w korzystaniu z ICT oraz Internetu,
- przewidywane skutki wykorzystania ICT dla osób indywidualnych lub gospodarstw domowych,
- wykorzystanie ICT przez osoby indywidualne w celu wymiany informacji i usług z rządami i administracjami publicznymi (e-administracja),
- dostępność technologii umożliwiających połączenie z Internetem lub innymi sieciami z dowolnego miejsca w dowolnym czasie i ich wykorzystanie (powszechny dostęp).

Nie wszystkie z tych tematów będą badane w każdym roku.

5. *Podstawowe cechy społeczno-ekonomiczne w zakresie dostarczania danych*

Nie wszystkie cechy podstawowe muszą być dostarczane w każdym roku; wymagane cechy podstawowe będą pochodziły z następującej listy i będą uzgadniane w ramach środków wykonawczych:

a) dla statystyk dostarczanych w odniesieniu do gospodarstw domowych:

- według rodzaju gospodarstwa domowego,
- według grupy dochodów,
- według regionu;

b) dla statystyk dostarczanych w odniesieniu do osób indywidualnych:

- według grupy wiekowej,
- według płci,
- według poziomu wykształcenia,
- według stanu zatrudnienia,
- według faktycznego stanu cywilnego,
- według kraju urodzenia, obywatelstwa,
- według regionu.

6. *Typ dostarczanych danych*

Państwa członkowskie będą przekazywać Komisji (Eurostatowi) indywidualne rekordy danych, niepozwalające na bezpośrednią identyfikację jednostek statystycznych, których dotyczą.

7. *Studia wykonalności i badania pilotażowe*

W każdym przypadku, gdy zostaną określone znaczące nowe wymagania w stosunku do danych lub wymagane będą nowe wskaźniki o dużym stopniu złożoności, Komisja rozpocznie studia wykonalności lub badania pilotażowe, prowadzone na zasadzie dobrowolności przez państwa członkowskie przed zbieraniem danych. Badania te mają na celu ocenę możliwości uzyskiwania danych, biorąc pod uwagę korzyści z dostępności danych w stosunku do kosztów ich zebrania i obciążenia respondentów. Wyniki studiów wykonalności, badań pilotażowych lub testów przyczynią się do zdefiniowania nowych wskaźników.”

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (WE) NR 1007/2009**z dnia 16 września 2009 r.****w sprawie handlu produktami z fok****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 95,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Foki są wrażliwymi stworzeniami zdolnymi do odczuwania bólu, nieszczęścia, strachu i innych form cierpienia. W oświadczeniu w sprawie wprowadzenia w Unii Europejskiej zakazu na wyroby otrzymywane z fok ⁽³⁾ Parlament Europejski zwrócił się do Komisji o niezwłoczne opracowanie projektu rozporządzenia zakazującego przywozu, wywozu i sprzedaży wszelkich produktów wytwarzanych z fok grenlandzkich i kapturowych. W rezolucji z dnia 12 października 2006 r. w sprawie Wspólnotowego planu działań dotyczącego ochrony i dobrostanu zwierząt na lata 2006–2010 ⁽⁴⁾ Parlament Europejski wezwał Komisję do zaproponowania całkowitego zakazu przywozu produktów z fok. W zaleceniu nr 1776(2006) z dnia 17 listopada 2006 r. w sprawie polowania na foki Zgromadzenie Parlamentarne Rady Europy zaleciło wezwanie państw członkowskich Rady Europy, w których prowadzi się polowania na foki, do wprowadzenia zakazu wszelkich okrutnych form polowania, które nie gwarantują natychmiastowego uśmiercenia zwierzęcia bez zadawania mu cierpienia, oraz do zakazania ogłuszania zwierząt przy pomocy takich narzędzi, jak hakapiki, pałki i strzelby, a także do promowania inicjatyw mających na celu zakazanie handlu produktami z fok.

(2) Przywóz do państw członkowskich skór szceniąt fok grenlandzkich i kapturowych oraz otrzymywanych z nich wyrobów w celach handlowych jest zakazany na mocy dyrektywy Rady 83/129/EWG z dnia 28 marca 1983 r. dotyczącej przywozu do państw członkowskich skór niektórych gatunków szceniąt foczych oraz otrzymywanych z nich wyrobów ⁽⁵⁾.

(3) Na foki poluje się zarówno na terytorium Wspólnoty, jak i poza nią, a z upolowanych zwierząt otrzymuje się produkty i wyroby, takie jak mięso, olej, tran, narządy, futra i wyrabiane z nich przedmioty, które obejmują takie zróżnicowane produkty, jak kapsułki Omega-3 oraz odzież zawierającą przetworzone focze skóry i futra. Produkty te są sprzedawane na różnych rynkach, w tym na rynku Wspólnoty. Z uwagi na charakter tych produktów konsumentom trudno jest odróżnić je od podobnych produktów nie pochodzących z fok, lub też odróżnienie jest dla nich niemożliwe.

(4) Polowania na foki stały się przyczyną poważnego zaniepokojenia wyrażanego przez ogół społeczeństwa i przedstawicieli rządów wrażliwych na kwestię dobrostanu zwierząt z uwagi na ból, nieszczęście, strach i inne formy cierpienia, jakie przynoszą tym zwierzętom najczęściej wykonywane czynności zabijania i skórowania.

(5) W odpowiedzi na zaniepokojenie obywateli i konsumentów, kwestią przestrzegania zasad dobrostanu zwierząt przy zabijaniu i skórowaniu fok oraz możliwą obecnością na rynku produktów uzyskanych ze zwierząt zabijanych i skórowanych w sposób przynoszący im ból, nieszczęście, strach i inne formy cierpienia, kilka państw członkowskich już przyjęło, lub ma zamiar przyjąć przepisy regulujące handel produktami z fok poprzez zakazanie ich przywozu i produkcji. Jednocześnie w innych państwach członkowskich handel tymi produktami nie podlega żadnym ograniczeniom.

(6) Istnieją zatem różnice pomiędzy krajowymi przepisami regulującymi handel produktami z fok, ich przywóz, produkcję i wprowadzanie do obrotu. Te różnice wywierają negatywny wpływ na działanie rynku wewnętrznego produktów zawierających lub mogących zawierać produkty z fok i stanowią barierę w handlu takimi produktami.

(7) Istnienie takich różnych przepisów może w jeszcze większym stopniu zniechęcić konsumentów do kupowania produktów nie pochodzących z fok, które mogą być trudno rozróżnialne od podobnych towarów pochodzących z fok lub produktów, które zawierają elementy lub składniki pochodzące z fok niebędące w łatwy sposób rozpoznawalne, takie jak futra, kapsułki Omega-3, oleje i produkty skórzane.

(8) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu powinny zatem zharmonizować w całej Wspólnocie zasady odnoszące się do handlu produktami z fok, a tym samym zapobiec zakłóceniom rynku wewnętrznego tych produktów, łącznie z produktami równoważnymi lub zastępowalnymi w odniesieniu do produktów z fok.

⁽¹⁾ Opinia z dnia 26 lutego 2009 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 5 maja 2009 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 27 lipca 2009 r.

⁽³⁾ Dz.U. C 306 E z 15.12.2006, s. 194.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 308 E z 16.12.2006, s. 170.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 91 z 9.4.1983, s. 30.

- (9) Zgodnie z Protokołem w sprawie ochrony i dobrostanu zwierząt załączonym do Traktatu, formułując i wdrażając między innymi politykę rynku wewnętrznego, Wspólnota ma w pełni uwzględniać wymogi w zakresie dobrostanu zwierząt. Zharmonizowane zasady zawarte w niniejszym rozporządzeniu powinny zatem w pełni uwzględniać aspekty związane z dobrostanem zwierząt.
- (10) Aby wyeliminować obecne rozdrobnienie rynku wewnętrznego, konieczne jest zapewnienie zharmonizowanych zasad przy jednoczesnym uwzględnieniu aspektów związanych z dobrostanem zwierząt. W celu zniesienia barier na drodze swobodnego przepływu danych produktów w sposób skuteczny i proporcjonalny, nie powinno się co do zasady zezwalać na wprowadzanie do obrotu produktów z fok, tak aby możliwe było odzyskanie zaufania konsumenta, przy jednoczesnym zapewnieniu pełnego przestrzegania wymogów dobrostanu zwierząt. Ponieważ zaniepokojenie obywateli i konsumentów dotyczy zabijania i skórowania fok, konieczne są działania mające na celu ograniczenie popytu prowadzącego do wprowadzania do obrotu produktów z fok, a co za tym idzie, popytu gospodarczego będącego motorem komercyjnego polowania na foki. Aby zapewnić skuteczne egzekwowanie, zharmonizowane zasady należy egzekwować w czasie lub miejscu przywozu towarów importowanych.
- (11) Nawet gdyby zabijanie i skórowanie fok bez niepotrzebnego bólu, nieszczęścia, strachu i innych form cierpienia było możliwe, biorąc pod uwagę warunki, w jakich odbywają się polowania na foki, spójna weryfikacja i kontrola poszanowania wymogów dobrostanu zwierząt przez myśliwych nie jest wykonalna w praktyce, a przynajmniej jest trudna do zrealizowania w sposób skuteczny, co wynika z wniosków Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności z dnia 6 grudnia 2007 r.
- (12) Jest również jasne, że inne formy zharmonizowanych zasad, takie jak wymogi dotyczące etykietowania, nie dałyby tych samych rezultatów. Ponadto stawianie producentom, dystrybutorom lub sprzedawcom detalicznym wymogu etykietowania produktów w całości lub częściowo pochodzących z fok stanowiłoby znaczące obciążenie tych podmiotów gospodarczych i wiązałoby się z nieproporcjonalnymi kosztami w przypadkach, gdy produkty z fok stanowią jedynie niewielką część danego produktu. Z drugiej strony łatwiej będzie stosować się do przepisów niniejszego rozporządzenia, uspokajając jednocześnie konsumentów.
- (13) Aby zapewnić pełną skuteczność zharmonizowanych zasad przewidzianych w niniejszym rozporządzeniu, powinny one mieć zastosowanie nie tylko do produktów z fok pochodzących ze Wspólnoty, ale także do tych produktów sprowadzonych do Wspólnoty z krajów trzecich.
- (14) Podstawowe interesy gospodarcze i społeczne społeczności Eskimosów polujących na foki na własne potrzeby nie powinny ucieść. Polowanie stanowi nieodłączną część kultury i tożsamości członków społeczności Eskimosów i jako takie zostało uznane w Deklaracji praw ludów autochtonicznych przyjętej przez Organizację Narodów Zjednoczonych. Dlatego też należy zezwolić na wprowadzanie do obrotu produktów z fok będących owocem tradycyjnych polowań prowadzonych przez Eskimosów oraz inne społeczności autochtoniczne i przyczyniających się do ich utrzymania.
- (15) Niniejsze rozporządzenie ustanawia zharmonizowane zasady dotyczące wprowadzania do obrotu produktów z fok. Pozostaje ono zatem bez uszczerbku dla innych zasad wspólnotowych lub krajowych regulujących polowania na foki.
- (16) Środki niezbędne do wykonania niniejszego rozporządzenia powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽¹⁾.
- (17) W szczególności Komisja powinna być uprawniona do określania warunków wprowadzania do obrotu produktów z fok pochodzących z polowań prowadzonych tradycyjnie przez Eskimosów i inne społeczności autochtoniczne i przyczyniających się do ich utrzymania, do określania warunków przywozu produktów z fok mających charakter sporadyczny i składających się wyłącznie z towarów przeznaczonych do użytku osobistego podróżnych lub ich rodzin oraz do określenia warunków wprowadzania do obrotu produktów z fok pochodzących z polowań regulowanych prawem krajowym, których jedynym celem jest zrównoważone gospodarowanie zasobami morskimi. Ponieważ środki te mają zasięg ogólny i mają na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia, poprzez jego uzupełnienie o elementy inne niż istotne, środki te muszą być przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, przewidzianą w art. 5a decyzji 1999/468/WE.
- (18) W celu ułatwienia działań w zakresie egzekwowania prowadzonych przez właściwe organy krajowe Komisja powinna wydać wskazówki techniczne zawierające niewiążące wskaźniki dotyczące kodów nomenklatury scalonej mogących obejmować produkty z fok podlegające niniejszemu rozporządzeniu.
- (19) Państwa członkowskie powinny ustanowić zasady dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszenia przepisów niniejszego rozporządzenia oraz zapewnić ich wdrożenie. Sankcje te powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.
- (20) Państwa członkowskie powinny regularnie składać sprawozdania z działań podjętych w celu wykonania niniejszego rozporządzenia. Na podstawie tych sprawozdań Komisja powinna przygotować dla Parlamentu Europejskiego i Rady sprawozdanie z wykonania niniejszego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

- (21) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, a mianowicie usunięcie przeszkód w funkcjonowaniu rynku wewnętrznego poprzez zharmonizowanie na poziomie Wspólnoty krajowych zakazów dotyczących handlu produktami z fok nie może być osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, Wspólnota może przyjmować środki zgodne z zasadą pomocniczości określonej w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejsze rozporządzenie wprowadza zharmonizowane zasady dotyczące wprowadzania do obrotu produktów z fok.

Artykuł 2

Definicje

Na użytek niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- 1) „foka” oznacza osobniki wszystkich gatunków płetwonogich (*Phocidae*, *Otariidae* i *Odobenidae*);
- 2) „produkt z fok” oznacza wszystkie produkty przetworzone i nieprzetworzone otrzymane z fok, takie jak mięso, olej, tran, narządy, skóry futerkowe i skóry futerkowe surowe, garbowane lub wykończone, w tym skóry futerkowe połączone w arkusze lub krzyże lub podobne formy, oraz przedmioty wykonane z futer;
- 3) „wprowadzanie do obrotu” oznacza wprowadzanie na rynek Wspólnoty, a tym samym udostępnianie osobom trzecim, odpłatnie;
- 4) „Eskimos” oznacza autochtonicznych członków ojczyzny Eskimosów, a mianowicie tych obszarów arktycznych i subarktycznych, na których obecnie lub tradycyjnie Eskimosi posiadają prawa i interesy autochtoniczne, uznanych przez Eskimosów za członków ich ludu, oraz obejmuje Inuków, Juków (Alaska), Inuitów, Inuvialuitów (Kanada), Kalaallitów (Grenlandia) oraz Juków (Rosja);
- 5) „przywóz” oznacza każde wprowadzenie towarów na obszar celny Wspólnoty.

Artykuł 3

Warunki wprowadzania do obrotu

1. Wprowadzanie do obrotu produktów z fok dozwolone jest jedynie w przypadkach, gdy produkty te pochodzą z polowań prowadzonych tradycyjnie przez Eskimosów i inne społeczności autochtoniczne i przyczyniają się do ich utrzymania. Warunki te mają zastosowanie w czasie lub miejscu przywozu dla produktów importowanych.

2. W drodze odstępstwa od ust. 1:

- a) przywóz produktów z fok jest również dozwolony w przypadkach, gdy ma on charakter sporadyczny i składa się wyłącznie z towarów przeznaczonych do użytku osobistego podróżnych lub ich rodzin. Charakter i ilość tych towarów nie może wskazywać na przywóz w celach handlowych;
- b) do obrotu mogą być również wprowadzane produkty z fok będące produktami ubocznymi polowań regulowanych na mocy prawa krajowego, których jedynym celem jest trwałe gospodarowanie zasobami morskimi. W takim przypadku wprowadzanie do obrotu odbywa się wyłącznie na zasadzie niedochodowości. Charakter i ilość tych towarów nie może wskazywać na przywóz w celach handlowych.

Stosowanie przepisów niniejszego nie może uniemożliwiać realizacji celu niniejszego rozporządzenia.

3. Komisja, zgodnie z procedurą zarządzania, o której mowa w art. 5 ust. 2, wydaje wskazówki techniczne zawierające orientacyjny wykaz kodów nomenklatury scalonej mogących obejmować produkty z fok podlegające przepisom niniejszego artykułu.

4. Bez uszczerbku dla ust. 3, środki służące wykonaniu przepisów niniejszego artykułu, mające na celu zmianę elementów innych niż istotne niniejszego rozporządzenia poprzez jego uzupełnienie, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 5 ust. 3.

Artykuł 4

Swoboda przepływu

Państwa członkowskie nie utrudniają wprowadzania do obrotu produktów z fok spełniających wymogi niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 5

Procedura komitetowa

1. Komisja jest wspierana przez komitet utworzony na mocy art. 18 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 338/97 z dnia 9 grudnia 1996 r. w sprawie ochrony gatunków dzikiej fauny i flory w drodze regulacji handlu nimi ⁽¹⁾. W razie potrzeby komitet może zwrócić się do innych istniejących komitetów regulacyjnych, takich jak Stały Komitet ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt powołany na mocy art. 58 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 178/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 28 stycznia 2002 r. określającego ogólne zasady i wymogi przepisów dotyczących żywności, powołującego Europejski Urząd ds. Bezpieczeństwa Żywności oraz określającego go procedury w zakresie bezpieczeństwa żywności ⁽²⁾.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 i 7 decyzji 1999/468/WE, uwzględniając przepisy jej art. 8.

⁽¹⁾ Dz.U. L 61 z 3.3.1997, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 31 z 1.2.2002, s. 1.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1–4 i art. 7 decyzji 1999/468/WE, z uwzględnieniem jej art. 8.

Artykuł 6

Sankcje i egzekwowanie

Państwa członkowskie ustanawiają przepisy dotyczące sankcji mających zastosowanie w przypadku naruszenia przepisów niniejszego rozporządzenia oraz podejmują wszelkie niezbędne środki zapewniające ich wdrożenie. Sankcje te są skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o tych przepisach do dnia 20 sierpnia 2010 r. oraz niezwłocznie powiadamiają ją o wszelkich późniejszych ich zmianach.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 16 września 2009 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
J. BUZEK
Przewodniczący

Artykuł 7

Sprawozdania

1. Państwa członkowskie przedstawiają Komisji do dnia 20 listopada 2011 r., a następnie co cztery lata, sprawozdanie z działań podjętych w celu wykonania niniejszego rozporządzenia.
2. W ciągu dwunastu miesięcy od końca każdego okresu sprawozdawczego Komisja przygotowuje, na podstawie sprawozdań, o których mowa w ust. 1, sprawozdanie z wykonania niniejszego rozporządzenia dla Parlamentu Europejskiego i Rady.

Artykuł 8

Wejście w życie i stosowanie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 3 stosuje się od dnia 20 sierpnia 2010 r.

W imieniu Rady
C. MALMSTRÖM
Przewodniczący

CENY PRENUMERATY w 2009 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 000 EUR/rok (*)
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/miesiąc (*)
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie CD-ROM	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	700 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	70 EUR/miesiąc
Dziennik Urzędowy UE, seria C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	40 EUR/miesiąc
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie CD-ROM (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	500 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, CD-ROM dwa razy w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	360 EUR/rok (= 30 EUR/miesiąc)
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

(*) Pojedyncze egzemplarze:
od 1 do 32 stron: 6 EUR
od 33 do 64 stron: 12 EUR
powyżej 64 stron: cena ustalana indywidualnie

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczym CD-ROM-ie.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Odpłatne publikacje, wydawane przez Urząd Publikacji, dostępne są u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa oraz aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUXEMBURG

PL